STATE LEGISLATURE, M
2 I JAN 1966

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Tuesday, the 10th August 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the colck, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Unemployment Relief Fund

* 91 *Q.*—SRI K. S. ABDUL WAHAB : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state whether the Government have any proposal to set up Unemployment Relief Fund?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No.

House Rent Allowance for lecturers

* 92 *Q.*—DR. H. V. HANDE : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether any grant is given to City Colleges towards the House Rent Allowance for lecturers employed in it;

(*b*) if so, the rate of House Rent Allowance granted to them; and

(*c*) whether there is any Government machinery to see that these grants reach the lecturers?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) No;

(*b*) & (*c*) Do not arise.

DR. H. V. HANDE : Is it fact that certain lecturers working in Government Colleges are getting this house rent allowance?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, as Government servants, they are getting allowances to which other Government servants are entitled.

DR. H. V. HANDE : Do the Government consider the necessity of granting the same advantage to those who are working in the private colleges, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do appreciate, Sir. But it is for the management to consider that.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are the Government aware that lecturers as well as teachers living in urban areas are hard hit by the non-grant of this allowance for the past 19 years? As there

is a promise by the Government to this House that this matter is under consideration, may I know whether this question has been followed up by the Government, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not know, Sir, what promise was given in this House. But so far as the college lecturers are concerned, the managements also should realise their responsibility and see what they could do by way of giving relief to the teachers and lecturers.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are the Government prepared to share their portion if the managements come forward to grant it?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not know, Sir, what the Government's liability would be. If the managements take up the proposal and come to the Government, the Government can look into it.

DR. H. V. HANDE : Has the University Grants Commission allotted any grant towards this, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not know whether the University Grants Commission allots any grant towards house rent allowance?

T.S.L.C. Examination

* 93 *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether the T.S.L.C. examination for the Non-Basic Course is held twice a year (March and September):

(*b*) whether it is a fact that only one examination is held in a year in the case of Basic Course; and

(*c*) if so, whether there is any proposal to have the examination twice a year for the Basic Course also?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) Yes;

(*b*) yes.

(*c*) No.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know the year or years during which the basic examinations were held twice, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Basic 1961 and Basic 1955 were *Ad hoc* schemes. These are the schemes for which examinations were held.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know, Sir, whether examinations are held twice a year in respect of the basic T.S.L.C. Course?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No, Sir.

10th August 1965]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : What is the reason for not holding it as in the case of the non-basic, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The question papers run into several pages. They are of the short answer type. The volume of work involved in setting the question papers and printing them and the cost involved in conducting the examinations is considerable. Therefore, it is not considered advisable to have the examinations twice.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are the Government aware that for want of the second examination, the pupils have to waste another entire year and thus their man-power and intellectual power are being wasted?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : They need not waste their time. They could also study and come out as better teachers, if they would study during this period.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர்கள் நெருக்கடி இருப்பதை முன்னிட்டு, அவர்களுக்கும் இரண்டு முறை பரீட்சை வைப்பதற்கு அரசாங்கம் முயற்சிக்குமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இதெல்லாம் அரசாங்கத்தின் பரிசீலனையில் இருந்துவருகிற விஷயம். இந்தப் பரீட்சை இரண்டு முறை வைக்க வேண்டியதில்லை என்று அரசாங்கம் கருதுகிறது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Have the Government examined the question of increasing the examination fees, if necessary, to meet the cost?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the Government have not considered that question.

S.S.L.C. Public Examination

* 94 *Q.*—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) the time schedule within which answer papers of S.S.L.C. Public examination will have to be sent to the examiners for correction;

(*b*) the time given for each examiner for the return of answer papers and the number of answer papers to each examiner;

(*c*) whether the same has been followed for the academic year 1964–65; and

(*d*) if not, the reasons therefor?

THT HON. SRI M. BRAKTAVATSALAM' (*a*) to (*d*) Details cannot be disclosed in the public interest.

[10th August 1965

SRI S. K. SAMBANDHAN : Is the Hon. the Chief Minister aware that this year the answer papers were sent to the examiners very very late, and that has caused inconvenience for the examiners to return the papers in time and also they corrected the papers in a hurried way, which is not proper and conducive to the examination itself?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not know, Sir, the answer papers were sent very very late. They were sent late, because examinations were held late. I cannot admit what the hon. Member seems to allege that the answer papers were corrected in a hurried way.

DR. H. V. HANDE : What is the time allowed for correcting these papers, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : All these details cannot be given in the public interest. Even without all these details, there are attempts to get at the examiners and get marks and all that.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Have the Government thought of any substitute for examinations, and have any suggestions been made by the National Education Commission in this regard, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would like the educational experts like the hon. Member to give us suggestions about a substitute. I would also like to dispense with the examinations if we could have a proper way of getting the boys and girls to study well.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Is it a fact that certificate books of S.S.L.C. students, who passed this year, were delivered too late in the mofussil areas with the result they experienced great difficulty in getting admissions to the colleges? What action have the Government taken in this matter?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : On account of the examinations having been held late, there was some delay in despatching the certificate books. But the University has been good enough to extend the time for applying for admissions to colleges up to the 21st August 1965.

Tamil book for the Central Government Prize Award Scheme

* 95 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state whether any Tamil book was selected for the Central Government Prize Award Scheme for the year 1964–65?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : In the competition held in 1964 under the Central Scheme for the Award of Prizes for best books in Children's Literature, the book "Pandaya Ulagil Parakkum Pappa" was selected for the award of a prize for best book in Tamil.

10th August 1965]

Sri G. KRISHNAMOORTHY: Is there any limit to the maximum number of books that will get the prizes, Sir?

The Hon. Sri M. BHAKTAVATSALAM: Only one prize is given under each category. That is the information I have, Sir.

Thermal Plant at Tuticorin

* 96 *Q.*—Sri S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to set up a Thermal Plant at Tuticorin; and

(*b*) if so, the stage at which the matter now stands?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN: (*a*) The Madras Government have proposed the establishment of a Thermal plant at Tuticorin; and

(*b*) It is under the consideration of the Government of India.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்: அது தனியார் துறையிலா அல்லது பொதுத் துறையிலா என்று சொல்ல முடியுமா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: நாம் முதலில் மத்திய சர்க்காருக்கு எழுதியதில் 100 மெகவாட் கொண்ட மின்சக்தி நிலையம் வைப்பதாக எழுதியிருந்தோம். இப்போது 250 மெகவாட் மின்சக்தி கொண்ட நிலையம் செய்து கொடுக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்து கொடுக்கும் நிலையத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று எழுதியிருக்கிறோம்.

Sri S. K. SAMBANDHAN: Is there any proposal to recommend any other Thermal station at Coimbatore as was requested by the mill-owners of that district?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN: Yes, they did long ago. But I do not think they are now in a position to put it through, because the cost has gone up between the period they proposed and now. So, there is no active proposal from Coimbatore for a thermal station to be established by them.

Sri S. K. SAMBANDHAN: After the proposed thermal station at Tuticorin materialises, when do the Government propose to take it over?

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN: As soon as it is completed. It will be put up by Dr. Dharma Teja with the assistance of the State Electricity Board. The cost thereof would be met by the private entrepreneur and it will be handed over as soon as it is completed by the Electricity Board, and we will repay the amount over a period of 12 years.

[10th August 1965

SRI K. S. ABDUL WAHAB : In the Fourth Plan the name of Dr. Dharma Teja is mentioned in this regard. I want to know who the person is and other details?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We need not know eervything about that gentleman. It will suffice for us to know that that gentleman has agreed to put up a plant at Ramakundam, and he has got enough funds to put through some more schemes like this.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : In view of the heavy demand for electricity, will the Government consider the question of putting up thermal stations wherever necessary in the mufassal towns and also in the City of Madras?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Our programme of thermal stations is fairly attractive. We are going to have a 340 M.W. station at Ennore. The Neyveli station is to be expanded from 400 to 600 M.W. The Kalpakkam plant will have another 400 M.W., and the Tuticorin plant will have another 250 M.W. I think the thermal power generation will be fairly satisfactory.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : காலவரையறை குறிப்பிட்டு அதை முடித்துத் தரும்படி ஏற்பாடு செய்யப்படுமா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : சர்க்கார் பிறகு என்ன செய்யும்? கால வரையறைக்குள் கொடுக்கக் கூடாது என்று கேட்பார்கள், என்று எனக்கு புரியவில்லை.

Cauvery water to Madras City

3-10 p.m. * 97. *Q.*—DR. H. V. HANDE : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state with reference to the answer given to Legislative Council Question No. 170 on 31st March 1964 the stage at which the matter of bringing the Cauvery Water to Madras City, for drinking purposes, now stands?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The matter is still under investigation.

DR. H. V. HANDE : What is the estimated cost of the project?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : It is under investigation and so I am not in a position to give an answer.

DR. H. V. HANDE : What are the results of the investigations? Are they bright or bleak? Are there possibilities of getting water?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The possibility of getting water is certain. Where to locate it, and what will be the cost is now under investigation.

10th August 1965]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: Will the Government consider, when they take up the project for execution, the question of making water available free of cost to the villages in between the city and the project site?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: All that is under investigation.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Wherefrom do the Government propose to draw water from the Cauvery? Is it down east of Tiruchirappalli or west of it?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Sir, that is exactly another point which is under investigation.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Sir, in view of the unaccommodating attitude of the neighbouring State relating to inter-State matters, will the Government consider the question of dropping the proposal of bringing in water from Krishna and stick to the proposal to bring water only from the Cauvery?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: For bringing Cauvery water also, we are talking with the neighbouring State, and that will also be investigated.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, have the Government considered the question that taking water from the Cauvery to Madras City will reduce the water available for irrigation purposes in the delta area?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, after all a very small volume of water would be required by the city and the hon. Member need not have any apprehensions that the irrigation interest in the delta area will be affected in any manner.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, the Hon. Minister has said that the only point, namely, from where the water is to be drawn, is under the investigation of the Government. May I know the other features of the scheme on which the Government have taken a decision?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: Sir, the first thing to be decided is the point from where the water is to be tapped.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware that the Cauvery water is pure up to Tiruchirappalli, and we have therefore to draw water from west of Tiruchirappalli?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: That will also be borne in mind.

Adulteration of cement

* 98 *Q.*—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(*a*) whether the Government have received any representation about adulteration of cement by traders; and

(*b*) if so, the steps taken to inspect and prevent such adulteration in future?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (*a*) The Collector of Tiruchirappalli has received a complaint regarding alleged adulteration of cement by a stockist of Dalmia Cement in the district; and

(*b*) The matter is under enquiry by the Collector of Tiruchirappalli.

SRI S. K. SAMBANDHAN : The complaint about the adulteration of cement is prevalent throughout the State. So, do the Government propose to take measures to prevent this throughout the State?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Sir, here I have got a specific complaint. It is being looked into by the Collector. If similar complaints are there in the other districts they will also be looked into.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Why is it that this adulteration takes place? What is the reason for it?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Well, Sir, the hon. Member knows that. But still I would like to say that the stockists want to exploit the consumers.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Cannot surprise visits be made to check the stock and punish the offenders?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Sir, much more than that, if the buyer is straightforward enough and complains about the matter to the concerned department, steps will be taken to punish the offenders.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Sir, the Hon. Minister referred to one case of adulteration. I would like to know how many other cases were booked for adulteration of cement in the whole State?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Here is a complaint and it is being looked into.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : The reason according to me and known to me is, because cement is not available, it is adulterated with purely a profit motive. Control is responsible for it and Government having introduced the control is also partly responsible for it.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Government's intention in enforcing control is to see that it is made available to the ordinary people, the poor people. But it is the intention of the stockists to profiteer. Instead of delivering the cement as they receive it from the buyer, the stockists are interested in cheating the community and getting extra money, and so they do this adulteration.

10th August 1965]

Protected Water-supply Scheme

* 99 *Q.*—SRI M. RAJAH IYER : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(*a*) whether the Government have sanctioned Protected Water-supply Scheme to Ramanathapuram Municipality; and

(*b*) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (*a*) & (*b*) The proposal to sanction a Water-supply Scheme for Ramanathapuram Municipality and certain wayside villages is under examination of Government.

SRI M. RAJAH IYER : May I know, Sir, whether, even if one of the wayside villagers should refuse to participate in the scheme, the scheme would be put through?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : That is what is being examined, Sir.

Protected water-supply tanks

* 100 *Q.*—SRI M. RAJAH IYER : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(*a*) the number of protected water-supply tanks constructed in the Mandapam Panchayat Union villages in the East Ramanathapuram district under the National Water-supply and Sanitation (Rural) Scheme; and

(*b*) the arrangements made for their maintenance?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (*a*) Four.

(*b*) The Panchayats, which maintain the tanks, have trained personnel for the operation of the pumpsets, etc., and for their proper upkeep.

M. RAJAH IYER : Sir, has it come to the notice of the Government that the Panchayats have not taken over the maintenance of the overhead tanks. Will the Government expedite the handing over of these to the Panchayats?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : Except that overhead tank at Ramanathapuram, the other three have been handed over to the Panchayats?

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us whether there is any proposal with the Government to give top priority to the villagers who ask for drinking water-supply by giving subsidy or loan to those Panchayats?

[10th August 1965

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: Sir, under the National Water-supply and Sanitation (Rural) Schemes, tanks have been constructed at various places.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—CALLING ATTENTION TO RETIREMENT OF TEACHERS ON SUPERANNUATION DURING THE COURSE OF THE ACADEMIC YEAR.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Chairman, Sir, I wish to call the attention of the Hon. the Chief Minister to a matter of urgent public importance, namely, the hardship caused to teachers due to retirement, within a month of the re-opening of the school, of teachers attaining the age of superannuation in the course of the academic year.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, Sir, I wish to make the following statement:

In 1956, a request was made that the headmasters and teachers who attained the age of superannuation on or after the 15th August in a school year should be retained in the school till the end of that year so that the school work might not be affected. The Director of Public Instruction then recommended that in the case of headmasters who attained the age of superannuation at *any time* during the course of the year, they might be permitted to continue in service as headmasters on re-employmet terms till the end of the school year. The Government accepted this recommendation and issued orders accordingly.

In 1959 the Government of India in the Ministry of Education suggested that school teachers who reached the age of superannuation during the middle of the school year should be allowed to continue till the date of closure of the school for the summer vacation in order to ensure continuity of staff. The Government accepted that suggestion and issued orders accordingly.

The Director of Secondary Education has issued instructions to the effect that only such of those teachers as attain the age of superannuation at least a month after the re-opening of the school after summer vacation or during the middle or before the end of the school year will be allowed to continue in their respective posts subject to the usual conditions. He has now brought these instructions to the notice of the Government and asked for orders whether the new condition about the concession being admissible only to teachers who attain the age of superannuation at least a month after the re-opening of the school after the summer vacation may be allowed to stand or cancelled. This is under examination of the Government.

III.—GOVERNMENT MOTION TO POSTPONE NON-OFFICIAL BILL—MOTION UNDER RULE 79 OF THE COUNCIL RULES.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, under rule 79 of the Madras Legislative Council Rules, I move—

'That the consideration of the Madras Panchayats (Amendment) Bill, 1965 (L.C. Bill No. 1 of 1965) given notice of by Sri S. K. Sambandhan, be postponed to the next non-official day,'

Sir, the reason for asking for adjournment of consideration of the Bill to the next non-official day is that we have not yet received final reports from the Collectors in regard to the manner in which some of the Panchayat Councils have functioned. We have some reports in which it is indicated that even after the passing of the Panchayats Act, some have continued to function as Panchayat courts. It is totally illegal. If the position is so, then the Government would like to consider the whole question and themselves come forward with a Bill to meet the situation. I therefore move for the postponement of the consideration of the Bill given notice of by the hon. Member Sri Sambandhan.

SRI S. K. SAMBANDHAN : I have no objection, Sir.

MR. CHAIRMAN : The question is—

'That the consideration of the Madras Panchayats (Amendment) Bill, 1965 (L.C. Bill No. 1 of 1965), given notice of by Sri S. K. Sambandhan, be postponed to the next non-official day.'

The motion was put and carried.

IV.—NON-OFFICIAL BUSINESS.

(i) BILL.

The Madras Agricultural Produce Markets (Amendment) Bill, 1965 3–20 p.m.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Mr. Chairman, I beg leave of the House . . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, the Hon. the Home Minister wants to make a statement.

THE HON. SRI P. KAKKAN : Sir, item (2) under Non-official business—Bills—is a private Bill standing in the name of Sri S. K. Sambandhan. The title of the Bill is 'The Madras Agricultural Produce Markets (Amendment) Bill, 1965.' Sir, a similar Bill, which will have the same effect, was moved by the Government in the Legislative Assembly on August 3, 1965. In this circumstance, I request Sri S. K. Sambandhan not to move his Bill.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, in view of the fact that a Government Bill of the same nature has already been introduced in the Legislative Assembly, I withdraw my Bill.

MR. CHAIRMAN : Is the hon. Member withdrawing or dropping his Bill?

SRI S. K. SAMBANDHAN : I should have the leave of the House to withdraw the Bill.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, the parliamentary procedure is that the hon. Member asks for permission of the House to introduce the Bill, and before permission is granted by the House, the Home Minister has stated that that Bill is not necessary. Therefore, no permission of the House is necessary. Mr. Sambandhan has absolute jurisdiction to withdraw his Bill.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, I do not move my motion.

(ii) RESOLUTIONS.

(1) *Distribution of foodgrains to family card holders.*

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, I move—

'This House recommends to the Government to take steps to assure regular supply of rice, wheat and other foodgrains to authorised dealers for distribution to family card holders in mofussil cities, and for the supply of adequate foodgrains to establishments like hotels, factory, canteens, etc.'

SRI G. KRISHNAMOORTHY : I second it, Sir.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : தலைவர் அவர்களே, இந்த தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்து இது சம்பந்தமாக சில வார்த்தைகள் சொல்ல தங்கள் அனுமதியின் பேரில் நான் பேச ஆரம்பிக்கிறேன். இந்த உணவு விஷயத்தை இப்போது அமைச்சர் அவர்கள் விவாதத்துக்கு எடுத்துக்கொண்டதற்காக அவர்களுக்கு முதலில் என் வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். முதலில் உணவு
3-20 p.m. நிலைமைப்பற்றி நான் சொல்லும்போது, அதில் மக்களுடைய தேவையைப் பொருத்து அரசாங்கம் செய்யவேண்டிய கடமையை உணர வேண்டும் என்று கூற விரும்புகிறேன். இந்த முதல் திட்டம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால் அரசாங்கக் கணக்குப்படி நம்மிடம் உற்பத்தியானது 32 லட்சம் டன் தானியம் என்று சொல்கிறார்கள். மூன்றாவது திட்டத்தில் 62 லட்சம் டன் நமது மாநிலத்தில் உற்பத்தியாகியிருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். நான்காவது திட்டத்தில் 82 லட்சம் டன் ஆகுமென்றும் மதிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். முடிந்த வரையில் நம் மாநிலத்தில் முன்னேறிக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். பருவக் கோளாறுகள் தடை செய்திருந்தாலும்கூட கூடிய வரையில் திருப்திகரமாக செய்திருக்கிறோம். 1970-71-ல் நபர் ஒன்றுக்கு 18 அவுன்சு உணவு தானியம் அளிக்கப்போவதாக அறிவிக்கிறார்கள். அந்தக் கணக்குப்படிப் போட்டுப் பார்த்தால்கூட நமக்குத் தேவையானது 61·41 லட்சம் டன் என்று சொல்கிறார்கள். இப்போது நமது உற்பத்தி 65 லட்சம் டன். கிட்டத்தட்ட 4 லட்சம் டன் உணவு அதிகமாகவே நமக்கு உற்பத்தியாகிறது. இந்த நிலைமையில் நாம் சென்ற சில வருஷங்களாகவே உணவு நிலைமையில் எந்த

10th August 1965] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

விதத்தில் இருக்கிறோம் என்பதை நாம் சிந்தித்து பார்க்க வேண்டிய பொறுப்பில் இருக்கிறோம். அந்த நிலையில் 4 லட்சம் டன் உபரியாக இருந்தும் நமது மக்கள் சென்ற வருஷம் செப்டம்பர்—அக்டோபர் மாதத்தில் எவ்வளவு உணவுக்காக கஷ்டப்பட்டார்கள் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அது எதனால் ஏற்பட்டது என்பதை நாம் சிந்திக்கவேண்டும். அதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு நான் கொண்டு வர வேண்டிய அவசியமில்லை. அரசாங்கமே அதை உணர்ந்திருக்கிறது. ஏன் அது ஏற்பட்டது? 65 லட்சம் டன் உணவு உற்பத்தியாகியிருந்தும் நான்கைந்து லட்சம் டன் உபரியாக இருந்தும் நமது மாநில மக்களுக்கு ஏன் உணவு கிடைக்கவில்லை. இதை ஒவ்வொருவரும் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்கிறேன். இதை உணவுத் தட்டுப்பாடு வருவதற்கு முன்னால் சொன்னேன். சுதந்திராக் கட்சிக்காரர்கள் கண்ட்ரோலே வேண்டாமென்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அந்தக் கட்சிக்கு புது அர்த்தமெல்லாம் கொடுக்கிற நிலைமை உண்டாகியிருக்கிறது. சந்தர்ப்பம் வரும் போது அதைப்பற்றி சொல்கிறேன். உணவு உபரியாக இருக்கும் போது அதை மக்களுக்குக் கொடுக்கவிடாமல் யார் தடை செய்தார்கள்? இதை எல்லோரும் மனசாட்சியில் கை வைத்து சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வியாபாரிகள் பதுக்கிவைத்து கொள்ளை லாபம் அடிக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு இந்த மாதிரி காரியங்களைச் செய்துவிட்டார்கள் என்று சொல்வார்கள். 'மக்களுக்கு உணவைத் தகுந்தபடி விநியோகம் செய்வதற்காகத்தான் கண்ட்ரோல் கொண்டுவந்திருக்கிறோம்' என்று அரசாங்கம் சொல்கிறது. வியாபாரிகள் என்பவர் யார், உற்பத்தியாளர்கள் யார், உபயோகிப்போர் யார்? எல்லோரும் நமது மக்கள்தான். அரசாங்கத்தினுடைய முக்கிய கடமை என்னவென்றால் யார் தவறு செய்தாலும் அவர்களைக் கண்டிக்கவும் மேலும் தவறு செய்யாமல் பார்த்துக்கொள்ளவும் வேண்டியதுதான். அதை விட்டுவிட்டு ஏதோ பெரிய அனுகூலம் மக்களுக்குச் செய்வதாக சொல்லிக்கொண்டு, உபரி உள்ள நேரத்தில் உணவுப் பஞ்சத்தை உண்டாக்கினார்கள். முக்கியமாக உணவுப் பஞ்சத்திற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று, உணவு கிடைக்குமோ இல்லையோ என்ற பயம்தான் மக்களிடம் உணவுப் பஞ்சத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. வியாபாரிகள் பதுக்கிவிட்டார்கள் அதனால்தான் உணவுப் பஞ்சம் வந்தது என்று சொல்கிறார்கள். வியாபாரிகள் எங்கே பதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியாதா? எட்டு கோடி பத்துகோடி என்று செலவு செய்து போலீசும் மற்ற இலாக்காக்களையும் வைத்திருப்பவர்கள் பதுங்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் அரிசியைப் பிடிக்க ஏன் முடியவில்லை? ஏதோ இரண்டு மூன்று மிராசுதார்கள் சட்டத்தை புரிந்துகொள்ளாமல் சிக்கிக்கொண்டார்கள். அதிலும் ஆயிரக்கணக்கான மூட்டைகளைப் பிடித்ததாகத் தெரியவில்லை. சீனாக்காரன் வந்த பிறகு இந்தியப் பாதுகாப்புச் சட்டம் வந்தது. அதை பொதுமக்களைப் பிடிப்பதற்குத்தான் பயன்படுத்துகிறார்கள். அந்த விவசாயிகளுக்குப் பரிந்துகொண்டு நான் பேசவில்லை. நிலைமை தெரியாமல் அவர்கள் இருந்தார்கள். உணவை அவர்கள்

ஏதற்காக சேர்த்து வைத்திருக்கவேண்டும்? அவர்கள் எப்படியும் மக்களுக்குக் கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். வேறு ஒன்றும் அதை அவர்கள் செய்துவிடமுடியாது. வியாபாரிகள் கொள்ளை அடித்தார்கள் என்றும் மக்களுக்கு சரிவர வினியோகம் செய்யப் போகிறோம் என்றும் கண்ட்ரோல் கொண்டு வந்தார்கள். இந்த மாதிரி காரியங்களைத் தத்துவார்த்த ரீதியில் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டத்தான் நிபுணர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

Any action against one set of hoarders, traders and farmers, if successful, will lead to the stocks that may release being hoarded by the householders. There may thus result a shift in hoarding, but hoarding as a social phenomenon will continue.

இந்த நிலைமையைத்தான் அரசாங்கம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். சில வியாபாரிகள் பதுக்கிவைக்கிறார்கள் என்று பயந்து அதற்கு நடவடிக்கை எடுத்து, ஒவ்வொரு வீடாக தங்களுக்கு அரிசி கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்று ஜனங்கள் சேமித்து வைக்கக்கூடிய நிலைமையை சென்ற வருஷம் ஏற்படுத்தியதால்தான் உணவுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. கண்ட்ரோலும் ரேஷனும் இருக்கும் வரையில் ஒவ்வொரு மனிதனும் அரசாங்கம் வேண்டியதைக் கொடுக்கும் என்ற நம்பிக்கையை இழந்துவிட்டான். ஆகையால்
3–30 p.m. தங்களுக்கு வேண்டிய அரிசியை எங்காவது வாங்கி வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சேமித்து வைத்திருக்கிறார்கள். சென்ற வருஷம் சென்னையில் ஏழை எளியவர்கள் வசிக்கிற குடிசைகள் தீக்கிரையானபோது ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பத்து, இருபது பவுண்டு என்றும், அரை மூட்டை கால் மூட்டை என்றும் அரிசி வைத்திருந்ததாகப் பத்திரிகையில் வந்ததைப் பார்த்தோம். இந்த நிலைமை ஏற்பட்டால் நீங்கள் எவ்வளவு உற்பத்தி செய்தாலும் மக்களுக்கு அது போய்க் கிடைக்குமா? நாட்டுப் பஞ்சம் தீருமா? சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அடுத்தபடியாக கண்ட்ரோல் மூலம் இப்போது வினியோகம் செய்கிறார்கள். புரொகியூர்மெண்ட் செய்து வருகிறார்கள். இவைகள் எல்லாம் எங்கே போய்க்கொண்டிருக்கின்றன? சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அரசாங்கத்தினுடைய விலைக்கு வாங்கி அரசாங்கத்தின் மூலமாகத்தான் வினியோகம் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். அந்த விலையில் அரிசியை சமீபத்தில் முதல் ரகம், இரண்டாவது ரகம், மூன்றாவது ரகம் என்று மூன்று விதமாக பிரித்திருக்கிறார்கள். அதற்கு முன்னால் எண்ணிக்கை இல்லாமல் கிட்டதட்ட இருபது, முப்பது ரகங்களாக பிரித்து, எது அரசாங்கம் விதித்த விலை, எது கட்டுப்பாட்டு விலை, எது நியாயமான விலை, எந்த ரகத்துக்கு எந்த விலை என்று புரிந்துகொள்ளமுடியாமல் விலை நிர்ணயம் செய்தார்கள். சமீபத்தில்தான் மூன்று ரகமாகப் பிரித்து 'pool price' ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதே மாதிரிதான் நாட்டு மக்கள், வியாபாரிகள் கொள்ளை அடித்தார்களா அல்லது அரசாங்கத்தினுடைய நடவடிக்கையால் ஏழை மக்களுக்கும் பொது ஜனங்களுக்கும் நல்ல வகையில் அரிசி நியாய விலையில் கிடைக்கிறதா

10th August 1965] [திரு. எம். சுப்பைய செட்டியார்]

என்று புரிந்துகொள்ளவேண்டும். பொதுவாக சராசரி போடும் போது அதிகமாக கிடைக்கும் நெல்லைத்தான் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். முதல் ரகம் விலை மொத்த விலையில் ரூபாய் 66.29-லிருந்து ரூபாய் 68.10 வரை நிர்ணயம் செய்தார்கள். அதற்கு 'பூல் பிரைஸ்' என்னவென்றால் ரூ. 76.92 ஆகிறது. ரூபாய் 66-லிருந்து 'பூல் பிரைஸ்' ஏற்படுத்தி அதற்கு கிட்டதட்ட ஏழு அல்லது எட்டு ரூபாய் விலை அதிகமாக வைத்திருக்கிற நிலைமையில் செய்திருக்கிறார்கள். அடுத்து முதல் ரகத்திற்கு அதுதான் பொதுவாக தமிழ் நாட்டில் அதிகமாக விளையக்கூடிய கட்டை சம்பா போன்ற ரகங்கள் அடங்கியது. அந்த ரகத்துக்கு அரசாங்கம் நிர்ணயித்த கூடுதல் விலை ஓல்சேல் பிரைஸ் 63.23 பைசா முதல் 64.45 பைசா. இதற்கு 'பூல் பிரைஸ்' ரூபாய் 67.21. அதில் வித்தியாசம் கிட்டத்தட்ட 4 ரூபாய்.

மூன்றாவதாக சமீபத்தில் வரப்போகும் குறுவை ரகத்தைச் சேர்ந்த நெல்லுக்கும் அரிசிக்கும் அரசாங்கம் ரூபாய் 62.50 வரை விலை நிர்ணயித்து இருக்கிறார்கள். அதற்கு மேல் 'பூல் பிரைஸ்' ரூபாய் 65.27 நிர்ணயித்து இருக்கிறார்கள். அந்த வகையிலேயும் கிட்டத்தட்ட ரூபாய் 3¼ வித்தியாசம். இது அரசாங்கம் நிர்ணயித்த விலை. இன்று இந்த 'பூல் பிரைசுக்கு லிட்டருக்கு நிர்ணயம் செய்து இந்த லிட்டர் மூலமாக ஜனங்களுக்கு விநியோகம் செய்யப் போகிறது. இந்த வகையில் அரசாங்கம் First sort second sort, third sort என்று மூன்று சார்ட்டுக்கும் average போடும்போது கிட்டத்தட்ட ஒரு குவின்டலுக்கு ரூபாய் 8.25 கூடுதலாக வாங்கும் விலையை விட இருக்கிறது. wholesale விலையில் இப்படி ஒரு குவின்டலுக்கு average ரூபாய் 8.25 கூடுதலாக வாங்குகிறார்கள். ஒரு குவின்டல் என்பது கிட்டத்தட்ட 60 படி கொண்ட அரிசி. 60 படி கொண்ட அரிசி மூட்டைக்கு 'பூல் பிரைசின்' மூலமாக ஏழைகளுக்கு அனுகூலம் செய்கின்றோம், அவர்களுக்காக கண்ட்ரோலைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம் என்று வாய் ஓயாமல் சொல்லும் காங்கிரஸ் அரசாங்கமானது ரூபாய் 8.25 விலை கூடுதலாக வைத்து விற்கிறார்கள். நாங்களெல்லாம் வியாபாரிகள். அரசியலே தெரியாதவர்கள் நாங்கள். இதைத் தவிர்த்து அரசாங்கம் ஒரிஜினலாக சர்சார்ஜ் என்று ஒரு குவின்டலுக்கு ஒரு ரூபாய் வைத்து இது வேறு வசூல் செய்கிறார்கள். இவைகள் எல்லாம் பொதுமக்கள் கன்ஸ்யூமர்ஸ் வாங்கக்கூடியவர்கள் தலையில் விழுகிறது. இந்த நிலைமையில் இதைத் தவிர்க்க வேண்டும். அதிலேயும் முக்கியமாக நான் பல முறை சொல்லிக்கொண்டு வருகின்றேன், எதற்கு வரி விதித்தாலும் உணவு தானியங்களுக்கு விற்பனை வரியை விலக்குங்கள் என்று. ஒரு சமயம் ஆகட்டும் என்கிறார்கள் இன்னொரு சமயம் முடியாது என்கிறார்கள். உணவு தானியத்துக்கு வரி போடும் அதிகாரங்கள் உலகத்திலே எங்கேயாவது இருந்தால் அதில் நமது அரசாங்கம் தான் முதன்மை ஸ்தானம் வகிக்கும். அந்த வகையில் மூட்டை ஒன்றுக்கு மூன்று கை மாறுகிறபோது இரண்டு ரூபாய் விற்பனை வரியில் சேர்க்கிறார்கள். இந்த விதமாகப் பார்க்கப்போனால் மூட்டை ஒன்றுக்கு கிட்டத்தட்ட 11 ரூபாய் முதல் 12 ரூபாய்

வரை அரசாங்கம் 60 படி கொண்ட மூட்டை ஒன்றுக்கு கூடுதலாக விலை வைத்து பொது ஜனங்களுக்கு விற்கிறார்கள் என்று நான் இந்தக் குற்றச்சாட்டை இந்த சபையின் மூலம் சாட்டுகிறேன்.

ஒருவியாபாரி சாதாரணமாக 4 அணா, 8 அணா, ஒரு ரூபாய் வைத்து விற்று விட்டால் அவன் கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறான், அவன் தேசத் துரோகி, அவனைத் தூக்கில் போடவேண்டும் என்று சொல்லக்கூடிய அரசாங்கம் ஒரு மூட்டை அரிசிக்கு 11 முதல் 12 ரூபாய் விலை வைத்து கூடுதலாக விற்கக்கூடிய இந்த அரசாங்கத்துக்கு என்ன தண்டனை கொடுக்கவேண்டும் என்பதை பொது மக்கள்தான் தீர்மானிக்கவேண்டும். நான் ஒன்றும் சொல்லத் தயாராயில்லை.

அடுத்தபடியாக அரசாங்கத்தின் தலையீட்டினால் அவர்களுடைய கட்டு திட்டத்தினால் ஒரு படிக்கு 20 முதல் 25 பைசா வரையில் விலை கூடுதலாக கொடுக்கவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். இது வாங்குகிறவர்கள் கதை. உற்பத்தி செய்கிறவர்களின் கதையைப் பார்க்க போனால் இன்னும் கொஞ்சம் நல்ல விதமாகத்தான் இருக்கும் என்றுதான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால் அரசாங்கத்துக்கு கட்டுப்பட்டவர்கள். அவர்கள் ஆட்டுகிறமாதிரி எல்லாம் ஆடித்தான் தீரவேண்டும். மேடையில் வந்தவள் ஆடாமல் போய் விடமுடியாது, என்ற நிலைமையில்தான் பொதுமக்களும் உற்பத்தியாளர்களும் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். வியாபாரிகள் இந்த நாட்டின் பிரஜைகள் இல்லை என்று வேண்டுமானால் சொல்லுங்கள். வியாபாரிகளுக்கும் எங்களுக்கும் எந்த விதமான சம்பந்தமும் இல்லை. முன்னாலேயே கிரிமினல் டிரைப்ஸ் என்று சட்டத்தில் வைத்துவிட்டீர்கள். அது கூட கூடாது, நாட்டிலே அவர்கள் இருக்கக்கூடாது என்று சட்டத்தையும் செய்துவிட்டால் இதற்கு பரிகாரம் உடனேயே தீர்ந்துவிடும். அது தான் குறுக்கு வழி. அதை விட்டுவிட்டு இல்லாத வழியில் ஒரு புறம் வியாபாரி குற்றம். ஆனால் அந்த வியாபாரியிடம் போய் காங்கிரஸ்காரர்கள் அவர்களுடைய கட்சிக்கு பணம் வசூல் செய்யாமல் இருக்கிறார்களா என்று கேட்கிறேன். துரோக சிந்தனை உள்ள வியாபாரிகளிடத்திலே போகிறீர்கள். அவர்களை ஏன் பயன் படுத்துகிறீர்கள், என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

திரு. கே. ராஜாராம்: அவர்கள் எல்லாம் நல்ல வியாபாரிகள்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: காங்கிரஸ் கட்சி பர்மிட், கோட்டா, லைசன்ஸ் கொடுத்த வியாபாரிகள் அத்தனைபேரும் நல்ல வியாபாரிகள். இது காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தினுடைய அபிப்பிராயமாக இருக்குமானால் அதற்கு ஆட்சேபனை சொல்ல தயாராக இல்லை.

அடுத்து புரோகியூர்மென்டைப் பற்றி சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். புரொகியூர்மெண்ட் எந்த முறையில் நடக்கிறது என்று முதன் மந்திரி அவர்கள் சொல்லியதாக பேப்பரிலே படித்தேன்.

10th August 1965] [திரு. எம் சுப்பையா செட்டியார்]

'procurement without tears' என்று சொன்னார்களாம். மேல் சபையிலே உள்ள உறுப்பினர்களை ஒரு கமிட்டியாக நியமித்து கிராமம் கிராமமாகப்போகச் சொல்லி புரொகியூர் மெண்ட் without tears என்பதை உண்மை என்று நிரூபிப்பதற்கு அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறதா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். அரசாங்கம் இப்படிச் சொல்வது உண்மை யானால், ஒருவரும் வேண்டாம், உங்கள் கட்சியிலே உள்ளவர் களையே போடுங்கள், எதிர்க்கட்சியிலே உள்ளவர்களையும் போடுங்கள், ஏதாவது குழுவை நியமிப்பதைப் போல் நியமித்து கிராமம் கிராமமாக சென்று விசாரிப்பதற்கு நீங்கள் தயாராக இருக்கிறீர்களா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக புரொகியூர்மென்ட்டில் என்ன நடக்கிறது. Army of Officers இருக்கிறார்கள். இதற்கு ஏற்படும் செலவை கணக்கிட்டால் இன்னும் எத்தனை வரி போட்டாலும் தீராது. இந்த புரொகியூர்மென்ட்டுக்கு உள்ள ஆபீசர்கள் மாத்திரமல்ல, ஜில்லா விலே உள்ள ஒவ்வொரு அதிகாரியும் தலையாரியில் இருந்து தலைமை தாங்கும் கலெக்டர் வரையில் இன்று புரொகியூர்மென்ட் வேலை யைத் தவிர வேறு வேலை செய்வதே கிடையாது. அந்த நிலை மையில் வீடுவீடாகச் சென்று முதலில் கேட்கிறார்கள். சமாதான மாகச் சொல்கிறார்கள். முதலிலே அதைக் கொடுத்துவிடுங்கள் என்று. எடுத்தவுடன் அவர்கள்மீது அதிகாரத்தை உபயோகிப்ப தில்லை. அவர்கள் கொடுக்காவிட்டால் உடனே வீட்டை உடைத்து எடுக்கக்கூடிய நிலைமையில் இன்று நிலைமை போய்க்கொண்டு இருக் கிறது. உதாரணமாக ஒரு ரிட் பெட்டிஷன் கூட வீட்டை உடைத் ததற்காக தாக்கல் செய்யப்பட்டிருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். அது விஷயம் என்ன ஆகுமோ, பிறகு பார்ப்போம். இந்த நிலைமை யில் இன்னும் என்ன நடக்கிறது. நண்பர் திரு. ராஜாராம் அவர் கள் சொன்னார்கள், காங்கிரசுக்கு பணம் கொடுப்பவர்கள் எல்லோ ரும் நல்லவர்கள் என்று. அந்த நிலைமையில் புரொகியூர்மென்ட் ஏஜன்சியைப் பற்றி சொல்கிறேன். 3-40 p.m.

திரு. கே. ராஜாராம்: நாங்கள் பணம் போய் கேட்பதெல்லாம் நல்ல ஆட்களிடத்திலேதான் போய் கேட்கிறோம். கொடுப்பது வேறே.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: வியாபாரிகளை அயோக் கியர்கள் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். ஆனால் இன்று புரொகியூர்-மென்ட் செய்வது யார்? ஏதோ ஒன்று இரண்டு இடத்தில் கோவாபரேடிவ் ஏஜன்சியை வைத்து செய்கிறார்கள். ஆனால் 99 சதவிகிதம் யாரை உபயோகித்து செய்கிறார்கள். வியாபாரிகளை. அயோக்கிய வியாபாரிகளை எதற்காக உபயோகித்து புரொக்யூர்-மென்ட் செய்கிறீர்கள்?

இரண்டாவது விலையை நிர்ணம் செய்து இருப்பது தரத்தின் அடிப்படையில். ஆனால் கிராமத்தில் நெல் அறுத்தவுடன் பிடிக்க வேண்டுமென்று அதிகாரிகள் தரத்தின் விலையிலே புரொகியூர் மென்ட் செய்கிறார்கள். அரசாங்கம் ஒரு சட்டம் தீட்டினால் அதை அமுல் படுத்தவேண்டியது கடமை ஆனால்

கன்ட்ரோலேயும் புரொகியூர்மென்டையும் நேருக்கு மாருக அந்த சட்டத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்யும் வகையில் டார்கெட் நிர்ண யித்து அதைக் கொடுத்தே ஆகவேண்டும். விளேந்தாலும் விளேயா விட்டாலும் என்று இந்த நிலேமையில் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. மதிப்புக்குரிய முதன் மந்திரி அவர்கள் சொன்னதுபோல் (Procurement without tears) இதுதாஞ என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். உண்மையில் இந்த அரசாங்கத்துக்கு தைரியம் இருந்தால் ஒரு கமிட்டியை நியமித்து விளக்கத் தயாராக இருக் கிருர்களா என்று கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இன்னொரு வேடிக்கையான விஷயத்தைக் குறிப்பிட விரும் புகிறேன். அரசாங்கம் இரண்டு விலேகளே நிர்ணயித்திருக்கிறது. maximum price ஒன்று', இன்னொன்று 'ஸப்போர்ட் ப்ரைஸ்'. தானியத்தை அரசாங்கம் வாங்கும்போது ஸப்போர்ட் ப்ரைஸ் கொடுக்கவேண்டும். தானியத்தை வியாபாரிகள் வாங்கிக் கொண் டால் 'மாக்ஸிமம் ப்ரைஸ் கொடுக்க வேண்டும். உற்பத்தியாளர் களுக்கு அனுகூலம் செய்வதற்காக 'ஸப்போர்ட் ப்ரைஸ்' நிர்ண யிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கட்டைச் சம்பாவிற்கான விலே நிர்ணயத்தைப் பற்றிக் குறிப் பிட விரும்புகிறேன். நெல்லே அரிசியாக மாற்றுவதற்கான 'கன்வெர்ஷன் சார்ஜஸ்'-க்கு ஒரு க்வின்டால் கட்டைச் சம்பா விற்கு, அதாவது ஒரு மூட்டை கட்டைச் சம்பாவிற்கு, 59 பைசா நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஜில்லா 60 மைல் சுற்றளவு இருக்கும். காட்டுப்புத்தூர், கரூர் ஆகியவைகள் திருச்சியிலிருந்து 75 மைல் தூரத்தில் இருக்கும். 'ஹாண்ட்லிங் சார்ஜ் கார்டேஜ் ஆகியவற்றிற்கு 112 கிலோ கிராமிற்கு 50 பைசா நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஒரு மூட்டை அரிசிக்குக் கூட 60 பைசா போதாது. சராசரியாகப் பார்த்தாலும் ஒரு மூட்டைக்கு வண்டி வாடகை 75 பைசா ஆகும். பிடி கூலி, தையல் கூலி ஆகியவற்றிற் காக 'இன்ஸிடென்டல் சார்ஜஸ்' என்ற முறையில் 50 பைசா நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு க்விண்டாலுக்கு 'மில்லிங் சார்ஜஸ்' 1½ ரூபாயாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நடைமுறை யில் ஒரு மூட்டை அரிசிக்கு 'மில்லிங் சார்ஜஸ்' கிட்டதட்ட 2 ரூபாய் ஆகும். சாக்கிற்கு அரசாங்கம் நிர்ணயித்திருக்கும் விலே ரூபாய் 1.37. ஆனல் சாக்கின் விலே ரூபாய் 1.60 இவ்வாறு அரசாங்கத்தார் செலவுகளுக்கு இவ்வளவு குறைவான தொகைகளே நிர்ணயித்திருக்கிருர்கள்.

தரமுள்ள, நல்ல அரிசியை வியாபாரிகள் விற்க வேண்டும் என்று கனம் முதல் மந்திரி சொன்னதை நான் ஒத்துக்கொள் கிறேன். 1947-ஆம் ஆண்டில் நாட்டில் சுயராஜ்யம் ஏற்பட்டதே தவிர, மக்களுக்கு உண்மையான சுதந்திரம் ஏற்படவில்லே. அந்த நாளிலிருந்து வியாபாரிகளேக் கெடுத்தது யார்? இந்த நாட்டில் வியாபாரிகள் கெட்டவர்கள், இந்த நாட்டில் எல்லோரும் கெட்ட வர்கள் என்று சொன்ஞல், இந்த நாட்டில் நல்லவர்கள் யாரும் இல்லே என்று ஒரு தீர்மானமே கொண்டுவர வேண்டிய சந்தப்பம் ஏற்பட்டிருப்பதாகக் கூறலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

10th August 1965]

மிஸ்டர் சேர்மன் : கனம் அங்கத்தினர் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுகிருர்கள். தீர்மானத்தின் வாசகம் வேறுவிதமாக இருக்கிறது.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : இப்போது பேசும் விஷயத்திலிருந்து தீர்மானத்திலுள்ள விஷயத்திற்கு வருவேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : இப்போது பேசுவது அதற்கு அஸ்திவாரம்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The hon. member is placing before the House what is behind his resolution.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : அடுத்தபடியாக கோதுமையைப்பற்றிப் பேச விரும்புகிறேன். நம் மக்கள் தங்கள் உணவுப் பழக்கத்தை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்று மாநில அரசாங்கத்தாரும் மத்திய அரசாங்கத்தாரும் சொல்லி வருகிருர்கள். கோதுமை, அரிசியைவிட நல்லது என்றும் அதை மக்கள் அதிகம் உபயோகிக்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் சொல்கிருர்கள். அதை நானும் ஒத்துக்கொள்கிறேன். அரிசி போதிய அளவு கிடைத்தால் நமக்கு கோதுமை தேவையில்லை. நீரிழிவு வியாதி உள்ளவர்களுக்கு கோதுமை வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. எனவே கோதுமையை கண்டிப்பாக வரவேற்க வேண்டியது தான். உணவுக் கார்ப்பொரேஷன் வந்த பிறகு கோதுமையின் விலை க்விண்டால் 48 ரூபாய் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ரொம்ப காலமாக க்விண்டால் ரூ. 37·50-ஆக இருந்த கோதுமையின் விலை க்விண்டால் 48 ரூபாயாக ஒரே நாளில் ஏன் உயர்த்தப்பட்டது? அமெரிக்கா நமக்கு கோதுமையைக் கடனுகக் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறது. அப்படி இருக்க, கோதுமையின் விலையை உயர்த்தக் காரணம் என்ன? காரணத்தை அரசாங்கம் தெரிவித்தால் அதற்கு நான் நன்றி செலுத்துவேன். மேலும், மைதா, ரவை போன்ற 'வீட் ப்ராடக்ஸ்'-ஐ மக்கள் வெளியில் அவர்களாக வாங்க முடியாது. அரசாங்கத்தின் உணவுக் கார்ப்பொரேஷன் அவற்றைக் கொடுத்தால் தான் மக்களுக்கு அவை கிடைக்கும். அந்தக் கார்ப்பொரேஷன் அவற்றை சில வாரங்கள் கொடுக்கும், சில வாரங்கள் கொடுக்காது. 3-50 p.m.

இப்போது அரசாங்கத்தார் 'இன்பார்மல் ரேஷனிங்'-ல் ஹோட்டல்கள், காண்டீன்கள் முதலியவைகளுக்கு, அவைகளுக்குத் தேவையான உணவு தானியங்களை ஒவ்வொரு வாரமும் கொடுக்கிருர்களா? மைதா போன்றவை இவைகளுக்குக் கொடுக்கப்படக்கூடும். ஆனல் முக்கிய உணவுப் பொருளான அரிசி இவைகளுக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை: இந்த விஷயத்தில் தலைநகரிலுள்ள நிலைமை என்ன என்று எனக்கு சரியாகத் தெரியாது; ஜில்லாக்களில் ஒரு ஹோட்டலுக்குக் கூட அரிசி கொடுக்கப்படுவதில்லை. அவைகள் அரிசியை 'ஓபன் மார்க்கெட்'-ல் தான் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு பொருள்

பற்றுக்குறையாக இருக்கும்போது அதன் விலை 'ஓபன் மார்க்கெட்'-ல் என்ன விலைக்குக் கிடைக்கும் என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. அரிசியை ஹோட்டல்காரர்கள் அதிகமான விலைக்கு வாங்க வேண்டியிருப்பதால் சாப்பாட்டின் விலையையும் இதர தின்பண்டங்களின் விலையையும் அவர்கள் உயர்த்தி விடுகிறார்கள். இந்த நிலையில் ஹோட்டலில் சாப்பாட்டிற்கும் மற்ற உணவுப் பண்டங்களுக்கும் பொதுமக்கள் அதிக விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. மற்றொரு விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்ற சில தினங்களுக்கு முன்னால் நான் கோயமுத்தூருக்குப் போய்விட்டு சென்னைக்கு வரும்போது அங்குள்ள ரயில்வே ஓட்டலான ஐ.ஆர்.ஆர்.-ல் அரசாங்கம் நடத்துகிற அந்த ஓட்டலில் காலை டிபன் சாப்பிடலாமென்று போனேன். இரண்டு இட்லி, வரமிளகாய்ப் பொடி போட்டு எண்ணெய் இல்லாமல் சாப்பிட்டுவிட்டு ஒரு கப் காபி குடித்தேன். ஒரு டம்ப்ளர் தண்ணீரும் எண்ணெயும் கேட்டேன். கொண்டு வருகிறேன் என்று போன ஆள் ரயில் புறப்படும் சமயம் வரை வரவில்லை. பிறகு நான் சாப்பிட்ட இரண்டு இட்லி, ஒரு கப் காப்பிக்கு பில் கொடுத்தார்கள். அது 75 நயா பைசாவுக்கு போடப்பட்டிருந்தது. நான் ஒரு ரூபாய் கொடுத்தேன். மீதம் 30 பைசா கொடுத்தார்கள். ஏனென்று கேட்டேன். நீங்கள் எண்ணெய் கேட்டீர்கள் நான் கொடுக்க மறந்துவிட்டேன். அதனால் ஐந்து பைசா குறைத்துக் கொடுங்கள் என்றார். இரண்டு இட்லியும் ஒரு காப்பியும் சாப்பிட 75 பைசா ஆகிறது என்றால் அது ஏழைகள் வாங்கிச் சாப்பிடக்கூடியதாக இருக்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். இப்போது எங்கும் ஓட்டல்கள் இன்றியமையாததாகப் போய்விட்டது. எந்த நாட்டிலும் ஓட்டல்கள் இருக்கின்றன. ரஷ்யா போன்ற நாடுகளிலும் இருக்கக் கூடிய அந்த ஸ்தாபனத்திற்கு ஏன் அரசாங்கம் அரிசி விநியோகம் செய்ய மறுக்கிறது? திருச்சியில் ஓட்டல் அசோசியேஷன் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பலமுறை கலெக்டரிடம் கேட்டுப் பார்த்தார்கள். ஒரு நாள் எதேச்சையாக அங்கு போனேன். அதன் தலைவர் சொன்னார். கொடுக்கிறேன் என்றோ கொடுக்க மாட்டோம் என்றோ அதிகாரிகள் சொல்லமாட்டேன் என்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். டி.ஆர்.ஓ. விடம் சென்றோம். அவர் ஜில்லா சப்ளை ஆபீசரைக் கேட்கச் சொன்னார். அவரும் இப்படியே அலைக்கழித்து வந்தார். கடைசியில் நிச்சயமாக கிடைக்குமா கிடைக்காதா என்று சொல்லிவிடுங்கள் என்று கேட்டபோது எங்களுக்குக் கொடுக்க அதிகாரமில்லை. கொடுக்க மாட்டோம் என்றார்கள். ஆகையால் ஓட்டல் போன்ற முக்கிய இடங்களுக்குக் கொடுக்காமல் யாருக்குக் கொடுக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. இதுதான் கண்ட்ரோலா? ஜனங்களுக்கு இது அனுகூலமா என்று சிந்திக்கவேண்டும். நமது மாநிலம் குத்துக் கடலை, துவரை, உளுந்து போன்றவைகளில் தன்னிறைவு இல்லாத மாநிலம் என்பது அரசாங்கத்திற்கும் எல்லோருக்கும் தெரியும். கண்ட்ரோல் வந்தது. இது வந்ததும் இதர பக்கத்

10th August 1965] [திரு. எம் சுப்பையா செட்டியார்]

திலுள்ள மாநில அரசாங்கம் என்ன செய்தார்கள் என்றால் நம்முடைய அரசாங்கம் போட்ட ஆணையை அனுசரித்து தங்கள் மாநிலத்திலிருந்து ஒரு மணி தானியம்கூட வெளி மாநிலங்களுக்குப் போகக்கூடாது என்று உத்தரவு போட்டுவிட்டார்கள். பெங்கால் கடலை என்று சொல்கிறோமே, பொட்டுக்கடலை என்பது ஒரு குவிண்டால் ரூ. 40-க்கு பஞ்சாப்பில் விற்றது. நாம் கண்ட்ரோல் என்று சொல்லிய மறுநாளே இரண்டு பங்காக அது விலை ஏறிவிட்டது. அத்தோடு இல்லாமல் இன்னும் என்ன செய்தார்கள் என்றால் . . . .

'Restrictions on movement of foodgrains and the State to State purchases do not in any way benefit the consumers. In fact, the margin earned by the Government is usually very high resulting in an unusual burden on the cosumers. For example, the Government of Punjab purchased Gramdhall by tender on the basis of f.o.r. despatch station at Rs. 80 per quintal and sold the same to the Government of Andhra Pradesh at Rs. 96 per quintal with a margin of 20 per cent profit. As a matter of fact, in many cases of dhall, large refraction charges or rebates, in some cases, as high as Rs. 8 per quintal, were taken from merchants, thus increasing the profits of the Government of Punjab in the above deal. Similarly, the Government of Punjab purchased bajri at Rs. 56-48 per quintal and sold the same to the Government of Gujarat at Rs. 70 per quintal plus cost of gunnies. The extent of the purchase was about 5,000 tons and the profit on the above transaction was about 24 per cent. The Central Government itself, which calls traders as profiteers, brings Jowar from Madhya Pradesh at Rs. 8 and sells it at Rs. 12.50 in Gujarat, thus making a profit of about 56 per cent. It is indeed a sad paradox that while co-operative societies, for example in Gujarat, are allowed to earn a profit of Rs. 2.50 per tin of oil, the meagre profit of Re. 0.25 earned by a trader is denounced as profiteering before the public.

இதுதான் நம்முடைய மாநிலத்தில் கண்ட்ரோலினால் ஏற்பட்ட நிலைமை. வியாபாரிகளைக் குற்றம் சொல்வது ஒரு புறமிருக்கட்டும். குற்றம் இருந்தாலும் அரசாங்கத்தினுடைய கடமை கண்டிக்க வேண்டியதுதான். அரசாங்கமே வியாபாரத்தை எடுத்துக் கொண்டால் என்னவாகும்? இங்கே ராஜாஜி அவர்கள் சொல்லியதை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். நேற்று முதலமைச்சர் அவர்கள் சுதந்திரா கட்சிக்கு புது அர்த்தம் சொன்னார்கள். நான் அது இருக்கிறதா என்று அகராதியை தேடிப் பார்த்தேன். காண முடியவில்லை. முதன் மந்திரி அவர்களிடம் எனக்கு உயர்ந்த மதிப்பு உண்டு. இன்றுமட்டுமல்ல என்றும் உண்டு. ஆனால் அவர்களுக்கு இவ்வளவு ஆத்திரம் வேண்டியதில்லை. சுதந்திராக் கட்சிக்கு புது அர்த்தம் கொடுக்கிற நிலைமை ஏற்பட்டால் யாரும் இங்கே சுதந்திரத்தோடு இருக்க முடியாது. அதற்கு மேல் நான் சொல்வதற்கில்லை.

ஸ்டோரேஜ் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

Out of the total banned stock of 3½ lakh quintals of Gram and Gramdhall in Madhya Pradesh, District Guna had about 50,000 quintals. Because of the restriction, about 15 per cent of the stocks has become unfit for the consumption even to cattle and another 15 per cent have been damaged due to weevils.

இந்த நிலைமையில் ஸ்டோரேஜ் என்று வைத்து தேவையான
சமயத்தில் அவை கிடைக்காமல் இருக்கின்றன. நமது மாநிலத்
4-00 p.m. திற்கு பெங்காலிருந்து அரசாங்கக் கணக்கில் தானியம் வந்து
அதனை கூட்டுறவு ஸ்டோர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு அவர்கள்
என்ன செய்தார்கள் என்று பார்க்கவேண்டும். பெங்காலிலிருந்து
வருவதற்குள் கெட்டுவிட்டதோ அல்லது ஸ்டோருக்குப் போனதும்
கெட்டுவிட்டதோ தெரியவில்லை. ஆனால் அவை கெட்டுப் போன
காரணத்தால் திரும்பவும் கூட்டுறவு ஸ்டோர்காரர்கள் கும்ப
கோணம், செங்கற்பட்டு போன்ற இடங்களில் இரண்டாயிரம்
மூட்டை கடலையை வியாபாரிகளைக் கூப்பிட்டு அவர்களிடம் கிட்ட
தட்ட ரூ. 95 என்ற விலைக்கு விற்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதை
வாங்கி ரூ. 100-க்கு வெளியே விற்கிறார்கள் என்று கேள்விப் படு
கிறேன். கொடுக்கவேண்டியதை கெட்டுப்போகும் வரை வைத்
திருந்து அது வீணான பிறகு ஏன் வியாபாரிகளிடம் கொடுக்க
வேண்டும்? ஆகையால் வியாபாரிகள் இல்லாமல் இந்த அரசாங்கம்
நடத்த முடியாது என்பது அரசாங்கமே உணர்ந்திருக்கிறது.
ஊரை ஏமாற்றுவதற்காகத்தான் தாங்கள் செய்யும் குற்றங்களை
வேறொருவரிடம் பழிபோடுவதன் மூலம் மறைக்கப் பார்க்கிறார்கள்
என்பது என்னுடைய அபிப்ராயம். ரேஷன் இனிமேல் வேண்டா
மென்றாலும் நம்மை அது விடவே விடாது. முதல் மந்திரி அவர்
கள் ரேஷன் வேண்டாமென்று எவ்வளவோ முயற்சி செய்து பார்த்
தார்கள். அதற்காக அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்
பட்டிருக்கிறேன். சூழ்நிலை காரணமாக அவர்களும் அதை ஒப்புக்
கொள்ள வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. பத்து லட்சம்
ஜனத்தொகை கொண்ட நகரத்திற்கு மட்டுமல்ல நாடு பூராவும்
ரேஷன் வரப்போகிறது என்று மதிப்பிற்குரிய சுப்ரமணியம் அவர்
கள் தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லிவிட்டார்கள். ரேஷன்
தவிர்க்க முடியாத நிலையில் அரசாங்கம் வேண்டுமென்றே மக்களை
ஏமாற்றுவதற்காக இவற்றை சொல்கிறார்கள். மகாத்மா காந்தி
வழி வந்தவர்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள். அவர்களுக்கு காந்தியடிகள்
சொல்லியதை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். அதைச் சொல்ல
எனக்கு அருகதை இருக்கிறதோ இல்லையோ இந்த சந்தர்ப்பத்தில்
அதை சொன்னால் பொருத்தமாக இருக்குமென்று சொல்கிறேன்.

Mahatma Gandhi said at a prayer meeting—

'Control gives rise to fraud, suppression of truth, intensification of the black-market and to artificial scarcity. Above all it unmans the people and deprives them of initiative. It undoes the teaching of self-help, it makes them spoonfed. This is a tragedy next only, if indeed not equal to, fratricide on a vast scale'.

10th August 1965] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

காங்கிரஸ்காரர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளக்கூடிய இன்றைய அரசாங்கத்தார் நாங்கள் சொல்வதைக் கேட்காவிட்டாலும் கூட மகாத்மாஜி சொன்னதற்காவது செவி சாய்த்து அவர்கள் சொன்னது நமது நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை என்று தோன்றினால் 1952-ல் உயர்திரு கித்வாய் அவர்களும் ராஜாஜி அவர்களும் எந்தத் துணிவோடு இந்த கண்ட்ரோலை எடுத்தார்களோ அந்த நிலைமையில் எடுத்தால்தான் நாட்டு மக்களுக்கு திரும்பவும் பயன்படுமே தவிர இன்னும் 100 வருஷங்களுக்கு இந்த கண்ட்ரோலை வைத்திருந்தால் கூட உணவு உற்பத்தியிலோ, ஜனங்களுக்கு உணவு கொடுப்பதிலோ முன்னேறவும் காண முடியாது. முடிவும் காணமுடியாது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக இன்னொரு உதாரணத்தை சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்த நாட்டுக்கு கண்ட்ரோல் கொண்டுவந்தது சும்மா இருந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்த மாதிரி. நூலுக்கு இருந்த கண்ட்ரோலை டிகண்ட்ரோல் செய்தார்கள். முதலில் கண்ட்ரோல் வந்தவுடன் நமது மாநிலத்தில் உள்ள அத்தனை மில்களிலும் பட்ட அவஸ்தை அடுத்த மாத சம்பளம்கூட கொடுக்கமுடியாத சிரமப்படவேண்டிய நிலைமை இருந்தது. அந்த நிலைமையில் நூல்களின் கண்ட்ரோலை எடுத்தார்கள். எடுத்தவுடன் ஏற்பட்ட நன்மையைத்தான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நமது அரசாங்கத்துக்கு ஒரு காதுதான் இருக்கிறது. ஒரு காதிலே சொன்னதை திருப்பித் கேட்கலாம். இரண்டு காது இருந்தும் கேட்காத அரசாங்கத்தை என்ன சொல்வது? கண்ட்ரோலை எடுத்தால் நன்மை என்று கண்டபின்தான் . . .

Lifting of control had brought a sense of reality to the yarn trade, and that it had done good to every section of the industry. In days of control, considerable black-marketing existed in certain counts of yarn of good quality. Bogus deals were concluded and quotas supplied to non-existent parties. Good yarn invariably fetched premium values.

He said there were reports of stocks of yarn with mills being gradually reduced in the last weeks.

இதில் இருந்து கண்ட்ரோலினால் ஏற்படக்கூடிய தீமையையும் கண்ட்ரோல் எடுத்தவுடன் அதனால் ஏற்படக்கூடிய நன்மையையும் புரிந்துகொள்ளலாம்.

அடுத்தபடியாக நமது அரசாங்கத்துக்கு திருப்பித்திருப்பி சொல்லவேண்டிய சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. அதாவது நீங்கள் போட்ட திட்டமும், திட்டத்துக்கு அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிற கொள்கைகள் எல்லாம் தவறுதல் என்று சுதந்திரா கட்சிக்காரர்கள் சொல்கிறார்கள் என்று சொல்வதால் நான் திருப்பித் திருப்பி சொல்ல வருத்தப்படவில்லை. சொல்லவேண்டிய கடமையிலே இருக்கிறேன். ரஷ்யாவை காப்பி அடித்துப் போட்ட திட்டத்தால் நமது நாட்டுக்கு நன்மை இல்லை. ரஷ்ய நாட்டுத் திட்டம் அந்த நாட்டுக்காவது நன்மை செய்திருக்கிறதா என்று பாருங்கள். அந்த

திட்டத்தைப்பற்றி பட்ஜெட் விவாதத்தின்போதே சொன்னேன். ஐம்பது வருஷ கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சியில் அதிகமான உற்பத்தி செய்யும் பிற நாடுகளை நம்பித்தான் உணவு இறக்குமதி செய்து கொண்டிருக்கிறது என்றேன். இன்றைக்கும் அதைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அதாவது

Communists import more and more wheat from the West.

The food-hungry Communist block has purchased 40,000,000 tons of wheat in the Western world since 1961, and every indication is that Communist food purchases will increase in the future. This is confirmed by official figures.

இந்த நிலைமையில் இன்று இருந்து கொண்டிருக்கிறது, ரஷ்யாவிலே. ஆனால் மேற்கத்திய நாடு **country** என்று சொல்லக்கூடிய அமெரிக்காவிலே உள்ள ஒரு சிறிய உதாரணத்தை சொல்லிக் கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இங்கே உணவைத் தேடிப் போக வேண்டும். தேடிப்போனாலும் கிடைக்காது. நாம் தேடினாலும் ஓடிப்போகிறது. ஆனால் அமெரிக்காவில் படுத்திருக்கிறவனைத் தேடி காலை உணவு வருகிறது என்று செய்தி வந்திருக்கிறது . . .

Breakfast in bed, if they pay.

New Yorkers who like breakfast in bed can buy this service for £3 a week from an enterprising catering firm in the city.

Before going to bed, the customer telephones the firm and selects his breakfast menu and names the time he wants to be woken.

The next morning a girl arrives, lets herself into his home and deftly and quietly prepares the breakfast in the customer's own kitchen.

Then she takes in the tray, and wakes the customer at the right moment, fetching him his morning newspaper, and mail, at the same time. The girls who work on the service are handpicked for tact and charm.

இது நமது அரசாங்கத்துக்கு பிடிக்காத அமெரிக்க நாட்டில் இருக்கக் கூடிய கதை. இங்கே நாம் அடிக்கும் காபியில் . . .

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இரண்டாண்டுக்கு முன்னாலே 7½ மணிக்குக்கூட ஒரு கப் காபி கிடைக்கவில்லை.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : இது இன்றைய நிலை, கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாலே கேள்விப்பட்டேன். சொல்லக் கூடாது என்று யோசனை பண்ணிக்கொண்டு இருந்தேன். நம் இந்தியாக்காரர்களைக் கண்டாலே அன்னிய நாட்டிலே ஓடுகிறார்கள்.

10th August 1965]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இது ரொம்ப தவறு. கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் போகவில்லை. போய் பார்த்துவிட்டுப் பேச வேண்டும்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : அரசாங்கம் அனுப்பினால் போகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அரசாங்கத்தைவிட அதிக பணம் இருக்கிறது. அங்கெல்லாம் ரொம்ப மரியாதை இருக்கிறது. இதை நாமே குறைத்து சொல்வதா ?

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : அந்த தப்பெண்ணத்தோடு சொல்லவில்லை. பத்திரிகைச் செய்தியைப் பற்றிச் சொன்னேன். நமது பிரதம மந்திரி அவர்கள் கனடாவுக்கு போனபோது அட்வர்டைஸ்மெண்ட் அரசாங்கம் செய்தது என்ற செய்தி வந்தது. இது நல்லதோ கெட்டதோ, அதை மறந்துவிடுவோம்.

அடுத்தாற்போல் அமெரிக்கா போய்விட்டு வந்த மந்திரி சொன்னால் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனால் இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்பு போனபோது நிலைமை. இது இன்றைக்கு இருக்கிற நிலைமை. அதனாலே முதன் மந்திரி அவர்கள் இன்னொரு முறை இதற்காகவாவது அமெரிக்காவுக்குப் போய் இது உண்மையா இல்லையா என்று தெரிந்து வந்து நம் நாட்டிலேயும் இந்த நிலைமையை உண்டாக்குவார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. அதற்கான ஒரு காரியத்தை செய்யவேண்டும்.

நேற்று முதன் மந்திரி அவர்கள் சொன்னதைப்பற்றி திரும்பி சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். அரசாங்கம் என்று சொல்லக்கூடிய, சுதந்தரா கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தால் தடி எடுத்தவன் எல்லாம் தண்டல்காரன் ஆய்விடுவான் என்று சொன்னார்களே இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய மக்கள் படும் அவஸ்தையைவிட சுதந்தரா கட்சி வந்துவிட்டால் எந்தவித கேடும் வந்துவிடாது. இங்கே 3,000 கோடி ரூபாய் வரி விதிக்க வேண்டுமென்று திட்டம் போட்டு வரி விதிக்கப் போகிறார்கள். பக்கத்திலே உள்ள சிறிய சிலோன் நாட்டிலே வரியைக் குறைத்து இருக்கிறார்கள். இன்று காலை வந்த இந்து பத்திரிகையிலே செய்தி வந்திருக்கிறது. அமெரிக்காவிலே, பிரிட்டனிலே வரியைக் குறைத்தார்கள். இப்பொழுது சிலோனிலே வரியைக் குறைத்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் இதே சிலோன் இப்பொழுது இருப்பவர்களுக்கு முன்பு இருந்த சிரிமாவோ அரசாங்கமாக இருந்தால் இந்த வரி இரண்டாகக்கூட போயிருக்கும். சிரிமாவோவின் வழியிலேதான் நீங்கள் போகிறீர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். இன்று சிலோன் நாட்டு அரசாங்கம் செய்த காரியத்தைப் பார்த்தாவது மக்களுக்கு வரியையும் குறைத்து இந்த தேவையில்லாத கண்ட்ரோல் முறையையும் எடுத்து நல்ல விதமாக யோசனை செய்து வேண்டுமென்றே அரசாங்கத்தால்

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [10th August 1965

ஏற்படக்கூடிய இன்னல்களையும் இடைஞ்சல்களையும் அரசாங்கம் போக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கு இந்த அரசாங்கம் பூரண ஆதரவு கொடுக்கும் என்று நம்பி தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

* SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIAR: Mr. Chairman, 4-10 p.m. Sir, I wish to say a few words on this resolution. There has been adequate supply of foodgrains and there has been no scarcity. The situation has completely changed and the position is far better now than what it was last year. Two months back we found that there was adequate supply and there was no clause for fear. But the only one thing which I wish to emphasise is that the Government have recently classified 3 varieties into two and put up the prices by nearly about Rs. 8 per bag. The argument that is adduced by the officials is that this is for the purpose of covering godown charges and interest. I request the Hon. Minister to examine whether the price which was put up so much was beneficial either to the consumer or to the grower. Do the Government require so much money by this enhancement to cover godown charges and incidental expenses? I request the Hon. Minister to see to the possibility of bringing it down, or at least to see that the benefit goes either to the consumer or to the producer.

DR. H. V. HANDE: Mr. Chairman, I want to say only a few words with regard to this resolution. The Government have taken quite a good share of the responsibility for distributing food to the public. It is a very heavy responsibility and there are a large number of risks involved in this responsibility. The position now is that after taking up this responsibility, large stocks of food are found to be in a very deteriorated condition right at the consumers' point, where we are taking food from the shops. We find the food in a very deteriorated condition—large quantities in clumps forming insects—and that there are a large number of stones, thus putting the families of the poor card-holders to extraordinary difficulties. It won't be an exaggeration, if I say that nearly half the day is required for the lady of the house to sort out the edible and non-edible portions. So much so, the entire household is wasting its precious time on sorting this out. After sorting it out, it is seen that only three-fourths of the quantity is edible. This is the position in almost all parts where the Government have taken up the responsibility of distributing food. It is true that the Government have done this with a good motive. I am not questioning the motive of the Government. It is true that there was a little amount of difficulty with regard to the distribution of food. There are lean months—September, October—when the kuruvai crops have yet to materialise. But then, the solution offered by the Government is far from satisfactory. The Government thought that by taking over these things, they could solve the

10th August 1965] [Dr. H. V. Hande]

problem. In fact they have been spoiling food. Not only they are spoiling food, but large chunks of money are wasted. In addition to the waste of food, the Government are involving themselves by maintaining a large army of officers and personnel at the Secretariat level. Let us imagine, at the Secretariat level, for the distribution of food, there is a secretary; he has got large staff; there is a room in which they sit and work. All these things must go into the calculation of the amount spent on procurement of food. The Secretary gets his pay and also the staff. Again, at the district level, at the procurement point, there are staff, and we have to find out the man-hours lost. Let us total all these amounts. It comes to a fantastic figure. Unfortunately the Government have not yet totalled the entire expenditure at every point. If this is done, we will realise what a huge amount is spent. The ordinary merchant used to employ his staff for procuring food from the miller. The miller used to procure it from the farmers. The entire process flowed smoothly from the farmer to the miller, from the miller to the wholesale merchant, from the wholesale merchant to the retail merchant, and from the retail merchant to the consumer. The entire thing has been smashed to pieces by one stroke of the pen, i.e., by price-fixation, which was brought about a year ago. Even in the Governor's address there was a reference that the price-fixation was the result of sudden disappearance of foodstuffs. Whatever the reason, the foodstuffs suddenly disappeared and the Government thought of taking up the whole thing. Now, the result is more tragic, food is getting wasted. What right have we to waste the food that ought to go into the stomachs of the hungry millions of our countrymen? We have absolutely no right to handle food and spoil it, and I am sure that large quantities of food are being spoiled. As Mr. Subbiah Chettiar wanted, I would like a small committee to go to the godowns and find out how many bags are completely clumped, how much food stuff is soaked under water, etc. If the Hon. the Chief Minister thinks it necessary, let us go out and inspect some of the godowns in Madras. In certain places one cannot even creep in. The bags are so much soaked and they are completely rotten. To a large extent the godowns are completely dark. Therefore, I request this Government to examine the position again, and when the Chief Minister goes to Delhi, I request him to tell the Central Food Minister, 'Look here, your policy is wrong, our policy is to take away the control.' By this process of decontrol we will be able to make the life of the ordinary poor man much happier. I am not saying that any part should be given to the merchants. I am not talking on behalf of the merchants. The poor man, the poor ordinary common man, the common voter, is the first and foremost person to be looked after. We must satisfy the poor man. Therefore, I request this Government (when the Chief Minister or the Food Minister goes to the Centre again) to tell the Central Food Minister, 'Your entire Food Corporation, statutory rationing and all these things are completely wrong.' The amount of foodstuff wasted should be brought home by the

Chief Minister boldly. I have much of confidence in our Chief Minister, and if he goes there, he should tell them all these things, so that we can have our own way.

4-20 p.m. Then, Sir, a number of licences and permits have to be issued, for which the parties have to go to the Collector's Office or some other office and wait there. And there is a competition also among these people, who want licences. You can watch a regular crowd waiting and waiting at the Civil Supplies office and Collector's office. They are absolutely under the mercy of these officers and Collectors. The result is nepotism and corruption are rampant.

Sir, I am very grateful to the hon. Member who moved the resolution for giving a brilliant quotation from the greatest man of India, Mahatma Gandhiji. I missed it somehow. I am obliged to the hon. Member for having brought it to the notice of the House. I hope the Government will be able to do something to the common man by giving him good food. The Government should not take the prerogative of spoiling the food.

Sir, I would conclude with this sentence. When we have not enough food, when there is a tremendous food shortage, when we are getting food supply under PL 480, and when we are getting food supply by going about with a begging bowl and asking for deferred payments, what right have this Government to spoil the food? It is a crime of the first magnitude committed by the Government. I will excuse the Government for what they have done so far. Hereafter, the Government must absolve themselves from this kind of crime.

With these words, Sir, I wind up my speech.

*திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். நமது சர்க்கார் அவசியமாகக் கவலைக்கொண்டு ஒரு பெரிய பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. சாதாரணமாக, உணவு தானியத்தைச் சேர்த்து வைத்து மக்களுக்குப் பங்கிட்டு கொடுப்பது என்பது இயற்கைக்கு விரோதமான ஒரு காரியம். அதனால்தான், கருணை மிக்க கடவுள், உணவுதானியங்களை பூமிக்கடியில் போடாமல் உணவு சத்தையே பூமிக்குள் போட்டிருக்கிறார். மண்ணையோ மற்ற பல பொருள்களையோ போன்று இல்லாமல் உணவு தானியங்களை பூமியில் போட்டால் அவை பெருகும்படி செய்திருக்கிறார். ஒரு நெல்லை பூமியில் போட்டால் பல நெற்கள் கள் கிடைக்கும். உணவுப் பொருள்களைச் சேர்த்து வைக்க லட்சக்கணக்கான கிடங்குகளைக் கட்டி, பூச்சி மருந்துகளை உபயோகித்தாலும், உணவுப் பொருள்களை தரமான நிலையில் நீண்ட காலத்திற்கு வைத்திருக்க முடியாது. அது இயற்கைக்கு விரோதமான காரியம். கண்ட்ரோல் வந்தால் சர்க்காரின் பொறுப்பு ஜாஸ்தியாகும், ஜனங்களுக்கு ஒரு பொறுப்பும் இருக்காது; கார்டு கொண்டுவந்தால் 8 அவுன்ஸோ 6 அவுன்ஸோ அரிசி கிடைக்கும் என்று எண்ணும் அளவுக்கு மக்களுக்குப் பொறுப்புத் தளர்ச்சி ஏற்படும்; மேலும் சர்க்காரை மக்கள் குறை

10th August 1965] [திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

கூறக் கூடிய நிலைமை ஏற்படும். அரிசிக்கு கார்டை சர்க்கார் கொடுத்துவிட்டால், 16 அவுன்ஸ் அரிசி கொடுக்கவில்லை என்று மக்கள் சர்க்கார் மீது குறைகூறுவார்கள். மத்திய சர்க்கார் என்ன சொன்னாலும், நம் தமிழ்நாட்டைப் பொருத்தவரையில், இங்கே விளையும் நெல்லையும் மற்ற கம்பு போன்ற தானியங்களையும் வைத்துக்கொண்டு நாம் காலக்ஷேபம் பண்ணலாம் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். வெளி ராஜ்யங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பொறுப்பைப் பொருத்த வரையில், நம்மால் கொடுக்க இயன்றதை கொடுப்பதாகச் சொல்லிவிடலாம். நம் ராஜ்யத்தைச் சுற்றிலும் அவசியமான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்து, இங்கிருந்த வெளி ராஜ்யங்களுக்கு அரிசி போன்ற உணவு தானியங்கள் போகாதபடி செய்யலாம். நமக்கு கோதுமை கிடைக்காவிட்டால், இந்த ராஜ்யத்திலுள்ளவர்களில் நீரிழிவு வியாதி உள்ளவர்கள் பாகற் காயையும் அதுபோன்ற வேறு பொருள்களையும் சாப்பிட்டுக் கொள்ளலாம். சாதாரணமாக, தானியங்களைச் சேகரித்து வைத் தால் அவை கெட்டுப்போகும். உணவு தானியங்களை சேகரித்து வைத்து விநியோகித்தால், உண்மையிலேயே மக்களுக்குத் தரம் குறைந்த தானியம்தான் கிடைக்கும்; அவைகளில் கல்லும் மண்ணும் இல்லாமல் இருந்தாலும் அவை மக்கள் கைக்குக் கெட்டுப்போய்த்தான் வரும். கெட்டுப்போன உணவுப் பொருள் களை மக்கள் சாப்பிட்டால் அதனால் பொது சுகாதாரம் பாதிக்கப் படும்.

எல்லை ஓரங்களில் பாதுகாப்புப் போடுவதைவிட இன்னொன்று செய்யலாம். ஆங்காங்கு எவ்வளவு விளைகிறது என்ற கணக்கு நம்மிடம் இருக்கிறது. பல வருஷங்களின் கணக்குகளைப் பார்த் தால் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் எவ்வளவு தானியம் உபரியாக விளையும் என்று தெரியும். ஏற்கெனவே கொள்முதல் செய்தது பற்றிய கணக்குகள் நம்மிடம் இருக்கும். தானியங்கள் களத்து மேட்டிலேயே மொத்த வியாபாரிகளுக்குக் கிடைக்க ஏற்பாடு பண்ணலாம். தானியங்களை 'ஸ்டோர்' பண்ணும் வேலையை சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. ரேஷன் கார்டு கொடுக்க வேண்டாம். முன்பு (Statutory Rationing) இருந்த போது, கல்யாண விடுகளில் எறியப்பட்ட எச்சில் இலைகளின் எண்ணிக்கை கவனிக்கப்பட்டு அபராதம் போடப்பட்டது. 'ஸ்டாசுடரி ரேஷனிங்' சட்டப் புத்தகத்தில் சரியாக இருந்தாலும் நடைமுறையில் அதனால் பல கஷ்டங்கள் ஏற்படும். எனவே, 'ஸ்டாசுடரி ரேஷனிங்' கொண்டுவர வேண்டாம் என்று மாநில சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். (regular supply) மூலம் (Trade channels வர வேண்டும். சர்க்கார் வியாபாரிகளாக ஆக முடியாது. பல வருஷங்களாக வியாபாரிகளாக இருந்து வந்துள்ளவர்கள் வியா பாரிகளுக்குரிய குணங்களுடன் இருந்து வருகிறார்கள். சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் அவர்களுக்கு substitutes ஆக முடியாது என்று சொல்லிக்கொண்டு, இந்தத் தீர்மானத்தை வரவேற்கிறேன்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். எனக்கு முன்பு பேசிய கனம் நண்பர்கள் உணவு பிரச்னையைப் பற்றித் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்கள் இப்போது நம் நாட்டில் நிலவும் நிலைமையை விளக்கி உணவு விஷயத்தில் அரசாங்கம் செய்ய வேண்டியவைகளைக் குறிப்பிட்டார்கள். நாட்டு மக்களுக்கு உணவு தானியங்களையாவது தட்டுப்பாடின்றி கொடுத்துவர வேண்டியது அரசாங்கத்தின் முக்கியமான கடமை. அதைச் செய்தால்தான் எந்த ஒரு அரசாங்கத்தையும் நல்ல அரசாங்கம் என்று சொல்லலாம் என்று கூறினால் மிகையாகாது. அதைச் செய்யாமல் பொது மக்களை அன்றாடம்
4-30 p.m. அசாதாரணமான கஷ்டங்களுக்குள்ளாக்கி வருவது விவேகமான செயலா என்று இந்த அரசாங்கம் பல முறை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இதுவரையில் ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் உணவு உற்பத்திக்காக அதிகமான பணம் செலவழிக்கப்பட்டிருப்பதாக அரசாங்கத்தார் சொல்கிறார்கள். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில், அரசாங்கத்தின் கணக்குப்படி விவசாயத்திற்கும் அதற்கு மிகவும் உபயோகமாகவுள்ள மின்சாரம், கூட்டுறவு போன்ற துறைகளுக்குமான செலவு, சுமார் 150 கோடி ரூபாய். இவ்வளவு பணம் செலவழிக்கப்பட்டிருந்தாலும் உணவுப் பிரச்னை தீரவில்லையே என்ற கவலை மக்களுக்கு இன்னும் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. கனம் அமைச்சர் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் பற்றிய விவாதத்திற்கு நேற்று பதிலளிக்கும்போது புதுப் பிரச்னைகள் எப்போதும் வந்துகொண்டேயிருக்கும் என்று சொன்னார். பிரச்னைகள் எந்த ரூபத்தில் வருகின்றன என்பதுதான் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம். எனவே பிரச்னைகள் எப்போதும் இருக்கத்தான் செய்யும் என்ற பதில் அவ்வளவு திருப்திகரமான பதில் என்று நான் கருதவில்லை. எவ்வளவோ பணம் செலவழித்தும் உணவுப் பிரச்னையை சர்க்கார் ஏன் தீர்க்க முடியவில்லை என்று பார்க்க வேண்டும். ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் முதல் மந்திரியாக வந்து உணவுக் கட்டுப்பாட்டை நீக்கியதால் மக்கள் இவ்வளவு காலம் வரை சுகமாக இருந்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்த நிலையில் சர்க்கார் மறுபடியும் ரேஷனைக் கொண்டுவருகிறார்கள் என்றால் மக்கள் அதுபற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் என்று அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் இந்த அரசாங்கத்தார் உணவுப் பிரச்னையைத் தீர்க்காவிட்டால் இவர்கள் செய்தவையெல்லாம் சாதனைகள் என்று எந்த காலத்திலும் சொல்ல முடியாது.

அரசாங்கம் நடத்தும் தானியக் கொள்முதல் பற்றியும், வினியோக முறை பற்றியும் கனம் நண்பர் ஸ்ரீ சுப்பையா செட்டியார் சொன்னார். கொள்முதல் கண்ணீர் இல்லாத கொள்முதலாக இருக்கவேண்டும் என்று கனம் முதல் அமைச்சர் சொல்லியிருக்கிறார். ஒருவேளை தஞ்சாவூரில் தானியம் கட்டாயம் இல்லாத கொள்முதல் செய்யப்படக்கூடும். மற்ற மாவட்டங்களில் தானியம்

10th August 1965] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

கட்டாயமில்லாது கொள்முதல் செய்யப்படுவதாகக் கூறுவது மிக மிகத் தவருன செய்தி என்று நான் கூறுவேன். இதை அரசாங்கம் கண்டிப்பாக நிரூபிக்கவே முடியாது. அப்படி தவருன கருத்தை தெரிவித்து தப்பித்துக்கொள்ள நினைப்பது அரசாங்கத்திற்கு நல்லதல்ல என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். அதனுல் கட்டாயக் கொள் முதல் எதற்காக வரவேண்டுமென்று புரிந்துகொள்ள முடிய வில்லை. இதுவரையிலும் நமது மாநிலம், நண்பர் திரு. கிருஷ்ண மூர்த்தி அவர்கள் சொல்லியதுபோல் உபரி மாநிலமாக உணவு சம்பந்தப்பட்டவரையில் நாம் இருக்கின்றோம். ஆந்திராவி லிருந்து ஒரு லட்சம் டன் எதிர்பார்க்கிறோம். அந்த அளவுக்கு கேரளாவுக்கு கொடுக்கிறோம். கோதுமையோ மற்றவைகளோ வெளியிலிருந்து எதிர்பார்க்கிறோம். அந்த அளவுக்கு உபரியாக இருக்கும்போது ஏன் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவரவேண்டு மென்று அரசாங்கம் சிந்திக்கவேண்டும். இல்லையென்றால் அதைக் கொண்டுவராமல் இருப்பதற்கு அரசாங்கத்திற்கு விவேகமில்லையா, முடியவில்லையா ஏன் இதைக்கொண்டு வரவேண்டுமென்றெல்லாம் பொதுமக்களுக்கு சந்தேகம் வருவது சகஜமாக இருக்கிறது. சென்னைக்கு முதலாவது கட்டுப்பாடு வந்தாலும் பின்னுல் மற்ற இடங்களுக்கு வரும் என்று நண்பர் சொன்னுர். எதிர்பார்க்க வேண்டியதுதான். அரசாங்கத்திற்கு சில கொள்கைகள் இருக் கின்றன. சரியோ தவறோ அதை சரியான அளவில் அமுல் படுத் தாத குறைதான் இந்தக் கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் காரணம் என்ப தைச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அவர்களுடைய கொள்கையை அவர்கள் ஏற்ற அளவில் அமுல்படுத்தவேண்டும். ஆர்மி ஆஃப் ஆபீசர்ஸ் (Army of Officers) என்று சொன்னுர்கள். மக்கள் அலுவலர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு கஷ்டப்படுவது கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அமைச்சர்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்கிறுர் கள். அவர்கள் ஒருசிலரை சந்தித்துப் பேசுகிறுர்களே தவிர பொது மக்களை அணுகி உங்களுக்கு என்ன குறைபாடு இருக்கிறது என்பதை எந்த அமைச்சராவது கேட்டதாக நான் அறிந்தது இடையாது. இருந்தாலும் பொதுமக்கள் பல இடங்களில் கஷ்டப் படுவதைப் பார்த்து சொல்கிறேன். எந்த அலுவலகமாக இருந்தா லும் கஷ்டம் இருக்கிறது பஞ்சாயத்து யூனியன், மக்களிடம் சென்று சேவை செய்ய ஏற்படுத்தப்பட்டது. அங்கிருக்கிற எக்ஸ் டென்ஷன் ஆபீசர்கள் செய்கிற கொடுமை கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. விதைகள் வேண்டுமென்று மனுப்போட்டு நான்கு தடவைகள் அலைந்தால் தான் விதை கிடைக்குமா கிடைக்காதா என்ற பதில் கிடைக்கும். இதையெல்லாம் கண்காணித்து—ஒழுங்காக நடை முறையில் கொண்டுவருவதுதான் அரசாங்கத்தின் கடமை. கட்டுப் பாடு என்று சொல்லி இன்னும் பத்து அலுவலர்களை ஏற்படுத்தி அவர்கள் சொல்வதையெல்லாம் மக்கள் கேட்கவேண்டுமென்று சொல்வது விவேகமல்ல என்று சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அரசாங்கம் —ஏற்று கொள்முதல் செய்து உணவு தானியங்களை பக்குவப்படுத்தி ஒரு இடத்தில் சேர்த்துவைத்து மக்களுக்கு வினியோகம் செய்கிற பொறுப்பு எவ்வளவு பெரிது என்பதை அறிவார்கள். வியாபாரிகள் பல காரியங்களில் கஷ்டப்படு

கிறார்கள்—ஒரு ஊரிலிருந்து மற்ற ஊருக்கு சரக்குகளைக் கொண்டு வருவதற்கு கஷ்டப்படுகிறார்கள். தேக்கிவைக்கும் இடத்தில் கெட்டுப்போகிற அளவுக்கு வசதி குறைவாக இருப்பதாகக் குறைப்பட்டுக்கொள்கிறார்கள். பொறுப்பற்ற அலுவலர்களிடத்தில் இதைக் கொடுத்துச் செய்யுங்கள் என்றால் மக்கள் கடைசியில் எந்த அளவுக்குப் பெறுவார்கள் என்பதை அரசாங்கம் சிந்திக்க வேண்டும். தனியார்களைவிட சிறந்த முறையில் அந்தக் குறைந்த மூலதனத்தை வைத்துக்கொண்டு தனியார் சம்பாதிக்கும் லாபத்தில் அரைப்பங்கோ அல்லது கால்பங்கோ லாபம் வருகிற வகையில் எந்தத்துறையிலாவது அரசாங்கம் நடத்தியிருக்கிறது என்று ஒன்றை எடுத்துக் காட்டிச் சொல்லமுடியுமா? அப்படி ஏதாவது இருந்திருந்தால் உணவு கார்ப்பரேஷன் இப்போது கொண்டு வந்தாலும் அதை மக்கள் சகித்துக்கொள்ளத் தயாராக இருப்பார்கள். அந்த நிலை நாட்டில் இல்லை என்பதை முதலமைச்சர் அவர்கள் நன்றாக உணர்வார்கள். அப்படியிருக்கும்போது, மேலும் மேலும் ஏன் அரசாங்கம் தானே எல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டுமென்று நிற்கிறார்கள் என்று புரியவில்லை. முக்கியமாக அடிப்படைக் காரணத்தை ஆராய்ந்து அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை கேட்டுக்கொள்கிறேன். உதாரணமாக இவ்வளவு கோடி பணம் ஒவ்வொரு ஆண்டும், செலவு செய்தாலும் முக்கியமாக விவசாயிக்கு வேண்டியதைக் கவனித்தார்களா? அவர்களுக்கு முக்கியமாக விதைகள் வேண்டும். உரம் வாங்குவதற்குக் கடன் வேண்டும். இவை காலாகாலத்தில் விவசாயிகளுக்கு கிடைத்தால் கண்டிப்பாக எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவை உற்பத்தி செய்து மக்களுக்கு வினியோகிக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள் காலாகாலத்தில் கொடுக்காமல் இவ்வளவு கொடுக்கப்பட்டது என்றும் செலவாகியிருக்கிறது என்றும் கணக்குக் காட்டி புள்ளி விவரம் கொடுப்பதால் மக்களுக்கு அனுகூலமில்லை. அரசாங்கத்திற்கும் அனுகூலமில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன் நமது மாநிலத்தில் ஸ்டேட் சீட் ஃபார்ம் (State Seed Farm) கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் எதிலிருந்தாவது தனிப்பட்ட விவசாயி நடத்துகிற மாதிரி கணக்கோடு லாபத்தோடு நடத்துகிறார்களா, அல்லது அதைவிட விதைகளை தயாரித்துக் கொடுக்கிறார்களா?

மிஸ்டர் சேர்மன் : தீர்மானம் உணவுப் பிரச்னை, கண்ட்ரோல் பற்றியது.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : விதையிலிருந்து உணவு வருகிறது. ஆகையால் கனம் உறுப்பினர் அதைப் பேசுகிறார் போலிருக்கிறது.

மிஸ்டர் சேர்மன் : இருந்தாலும் சுருக்கமாக பேச வேண்டும்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : பிரச்னை உணவுப் பிரச்னை. நம் நாட்டில் சராசரி 1,500 ராத்தல் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். வெளி நாடுகளில் விவசாயிகள் ஏழாயிரம், எட்டாயிரம் ராத்தல் என்று

10th August 1965] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

உற்பத்தி செய்கிறார்கள். நாம் எந்தக் காலத்தில் அந்த அளவுக்கு வருவோம் என்று தெரியவில்லை. முதலமைச்சர் அவர்கள்தான் அதைச் சொல்லவேண்டும். உணவு ரேஷன், கட்டுப்பாடு என்பதை யெல்லாம் விட்டு விட்டு விவசாயிகளுக்கு வேண்டியதை அக்கரை யோடு செய்தால் உணவுப்பிரச்னை தீர்ந்துவிடும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். முக்கியமாக வினியோகத்தில் அடிக் கடி. கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒருசில இடங்களிலிருந்து மற் றொரு இடத்திற்கு கொண்டு போவதற்கு ரயில்வே வாகன்கள் கிடைப்பதில்லை. கிடைக்கவில்லை என்றால் சமயத்தில் ஓப்பன் வாகன்கள் open wagon கொடுக்கப்படுகின்றன. சரக்கை, அரிசியாக இருந்தாலும், கோதுமையாக இருந்தாலும் மக்கள் வாங்கித்தான் ஆகவேண்டுமென்ற சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்து கிறார்கள் இந்த உணவு கார்ப்பரேஷன் என்பதை வைத்துக் கொண்டு. ஆகையால் நன்றாக சிந்தித்துப் பார்த்து இந்தத் தீர்மானத்தில் கண்டபடி மக்களுக்கு நியாயமான அளவில் கிடைக் கச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நண்பர் சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் சொல்லியது போல ஒரு ரூபாய், இரண்டு ரூபாய் லாபம் வியாபாரிகள் வைத்தார்கள் என்பதற்காக கொள்ளையடிக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அரசாங்கம் ஒரு மூட்டைக்கு எட்டு, பத்து ரூபாய் விலை வித்தியாசம் வைத்து விற்கிறார்கள் என்றால் அது நியாயமா என்று அரசாங்கம் சிந்தித் துப் பார்த்து அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வழிவகை காண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, I generally support the object of this recommendation to the Government. The chief object of the hon. Member Sri Subbiah Chettiar is that the distribution should be done properly and that all card-holders should get their quota of good rice. He adds that hotels, factory canteens, etc., should also get it. 4-40 p.m.

The first question is that there is a strong view generally held in our country that controls are bad and that is being frequently mentioned. The Government also in the years 1951, 1952 and 1953, when we had controls, came to the conclusion that controls were not necessary. Therefore, they decontrolled the whole thing. Therefore, they are also intellectually in agreement with the principle. It was also done to the satisfaction of our people. Therefore it is that those who advocated decontrol base their arguments chiefly on what the Government did, and which the then Chief Minister Sri C. Rajagopalachari and the Central Food Minister Sri Kidwai, did. But on account of various circumstances, the prices began to rise. The Government cannot look on with unconcern when prices are raised and foodgrains sold at very high prices especially to the consumers in the City and other places. Therefore, they had to step in. So far as I am concerned, I do not think we can blame the Government for having done

that. They cannot but do something. Therefore, they came in. The Agricultural Prices Commission, which considered this question, made its report, says that for the whole of India, it will not be possible to reach even a reasonable degree of self-sufficiency in foodgrains within a decade. Therefore, there can be no question of self-sufficiency for the whole of India in food for a number of years to come. Therefore, some kind of control so far as prices are concerned, seems to be necessary. Here in this Legislative Council, when I spoke some time back, I referred to the inexorable law of supply and demand and said that it could not be taken control of by the Government. It will be very difficult for them to do so. But still there is a tendency for prices to rise and for our people also to get more and more prices. In spite of what Sri Subbiah Chettiar said about the merchants, our experience is that merchants also raised the prices. That I must say in all fairness.

Sri M. SUBBIAH CHETTIAR: Not to the extent of what the Government do.

Sri K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I am not supporting the Government in all they say and do. From my experience, I must say honestly, as a Member of the Legislative Council, that the merchants are going on raising the prices. Why they raise these prices, we do not know. Probably there are other reasons. At any rate, the consumer does not know why the prices are raising. Therefore, I do not think there is any use of blaming this man or that person. According to me, the consumers also are to blame. Why should they not refuse to take the goods, if they are sold at very high prices? I think they said so in the case of coffee in New Delhi. But here, you want coffee for any price. They are prepared to give Rs. 8, Rs. 10 or Rs. 12 per kilo. If there is a strong body of public opinion among the consumers to the extent of saying that they won't buy, then there will be a tendency for the prices to come down. These are some of the other factors to be taken into consideration. Therefore it is that the Government have stepped in and tried to control prices either by fair price shops or by the family card system.

About the statutory rationing system, I am not at all sure whether it will be sucessful. We have done it once and we were not successful. I do not know whether you will be successful now. It is a matter about which nothing can be said strongly on either side. It is a very doubtful matter. Even as regards the report of the Agricultural Prices Commission, no definite policy emanates from the whole report. I have not looked into the full report. " No monopoly purchase " they say at one place. It is a difficult question to determine. How much grain will go underground? There must be an open market side by side and there should be only a procurement. About procurement also, they are fairly convinced that it should be without causing any difficulty

10th August 1965] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

to the farmer (Interruption) tears or no tears. That is the meaning we attach when we say that there should be no difficulty caused to the farmer in the matter of procurement. It is what we understand by these phrases. Therefore it is they say that some price has to be fixed for the purpose of procurement. So far as open market is concerned, the Agricultural Prices Commission say that no maximum need be fixed. These are some of the policies running on parallel lines in this procurement policy. How one will react on another, I think, is difficult to say. There will be procurement without difficulty to the farmer at a price fixed by the Government, and there will also be an open market with no maximum price. In regard to procurement, occasionally in some places, the entreating by the officers or Collectors becomes a command. That is the unfortunate thing about procurement. When the officer goes there to the village and wants the mirasdar to give immediately, the mirasdar, even though he will find it very difficult to surrender the quantity demanded of him, will give it. That is another factor to be taken into consideration. In Thanjavur and Tiruchirappalli districts, they had some quantity and were not willing to part with all.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Are there any specific cases which the hon. Member has come across where the mirasdars were asked to give the grain that they had kept for their own consumption?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : So far as I know I cannot say whether they parted with the grain required for their consumption. They wanted to keep some grain for purposes of improving their lands or seed farms. That they wanted to do, but they were not able to do. I know some cases like that where on account of the presence of the officers, they had to give it up. Especially in marginal cases, if procurement officers are present on the spot, it always means some kind of excess. You cannot help it. The Government are not responsible for it. The Ministers also cannot be held responsible for that. When a whole army of officers, the Collectors, the Revenue Divisional Officers and others go to the mirasdars and press for more, there might be some excess. As I said the Government may not want to do that. In fact they have issued instructions to that effect. so far as I understand. Therefore, Sir, so far as procurement is concerned. I do not want to say more than that.

Coming next to the question whether we will be able to solve the distribution problem, so far as the family card-holders are concerned, to some extent, I must agree with what the hon. Member Dr. Hande said. The rice that is given is not very good. It is full of insects, small stones and all other things. In fact, the other day in my relative's house, it happened. The lady was complaining bitterly that she was not able to separate the good rice from the bad rice. She had to waste the whole day. Then, the quantity they give is not also proper. It is less than what they

are entitled to get. On the part of our people also, there is a mischief. That also I must say. They do not use the cards properly. They sometimes take more than what is absolutely necessary for them. There is no discipline and co-operation among our people. That we must also accept. They talk about corruption among officers. There is corruption among our people also. Therefore, there must be discipline among our people also to make the thing successful. Otherwise, it cannot happen. This is what I wanted to point out. Procurement with a fixed price and also an open market with no fixed price, I do not think, will solve the problem of reducing the prices or distributing the foodgrains to the people properly. That is what I feel after a calm consideration and examination without criticising this party or that party or this Government or that Government. The Government cannot undertake this great responsibility of distributing food to the people, What a number of people, small retail dealers having small quantities of rice with competition among them to give good rice to the consumers did, the Government cannot do. There was choice for the people then to go to a good shop and get what they wanted. But nothing of that kind exists now. We have to take the rice given to us. There is no choice. That is the chief difficulty. My point is that the task of distribution of foodgrains is a very difficult task which cannot be undertaken by the Government.

4-50 p.m.

Then there is the great difficulty of transport and storage. Huge quantities of grains cannot be stored however much the godowns may be put up on the pattern of America or any other countries. We must take the climate into consideration and fix the godowns. Lakhs and lakhs of rupees may be spent by the Food Corporation on this, but I do not think it is possible. Each farmer, each miller and each trader, retail or wholesale, had his own way of storing foodgrains and he did it very well, observing even the minute details. He saw to it there was not much damage due to climate, or by insects or rats or by other persons equal to rats. (Laughter). All these things he took into consideration and did it successfully. But this big Government even with big godowns cannot do it. Even though they may undertake to do it in their enthusiasm to feed the people, it will not be possible for them to do it.

Then, there is the transport problem. I was told recently a consignment of 500 bags of rice was lying at a railway station and nobody knew who the owner was. Government finally sold it to some person. The railway authorities and the Government frequently refer to transport difficulties. The transport problem is another great problem.

Therefore, Sir, storage is a difficult problem, transport is a difficult problem and distribution is a very difficult problem. All these things the Government have to undertake at the same time. Can the Government do it satisfactorily, especially when there is not much co-operation from the people?

10th August 1965] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Sir, I have thought over this matter very seriously. Whether this control, even the limited control with procurement at a fixed price and also an open market working at the same time, will solve the problem, is a matter of great doubt to me. And that is what I wanted to express in this connection.

Sir, I may be asked by the Hon. the Chief Minister : 'Have you any constructive suggestion to make to solve the problem?'. Others may also ask me the same question. Sir, it is a very difficult matter. People are talking about decontrol. Why not decontrol entirely and leave it to the dealers freely? But whether that will satisfactorily solve the problem especially when there is not sufficient food, is also a matter of serious doubt according to me. If the hon. Member Sri Subbiah Chettiar feels strongly convinced on that point, then he must give constructive suggestions to the Government. I cannot. I am not in full possession of facts. Personally I am convinced that it will not be possbile for us to supply all the food necessary to our people if there is decontrol today, at fairly good prices and not at the high prices which were in vogue sometime back. Therefore it is I am not prepared to give that constructive suggestion of absolute decontrol. But I must also say this. This policy of running these things all at the same time—as reported in the Agricultural Prices Commission, which I am sure would have been considered at the Chief Ministers' Conference—will not work properly entirely. It is one thing to say and quite another to do it. You are to have an open market and also procurement at a fixed price. The one thing will react on the other and prices will go up. Whether the Government could solve the problems of rising prices and fair distribution by this policy, seems to me, a very doubtful matter. Therefore it is I would say that it is not possible for me to give any very constructive suggestion. I wish only to bring to your notice the difficulties of the problems you have to solve, and the superhuman responsibilities you have to take when you start either on statutory rationing or informal rationing or the family cards system.

* **கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்** : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்த கனம் உறுப்பினர் திரு. சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்து பேசினார்கள். ஆனால் தீர்மானத்தின் வாசகத்தைப் பார்த்தால் கண்ட்ரோலை ஒப்புக்கொள்வதாகத்தான் இருக்கிறது. அதற்கு நேர் மாறாகத்தான் அங்கத்தினர் அவர்கள் பேசினார்கள். ஆகையால் பொருத்தமாக இருக்கவேண்டுமென்றால் அவர்கள் இந்தத் தீர் மானத்தை வாபஸ் வாங்கியே ஆகவேண்டும். இதை அவர் ஆதரிக்கவே முடியாது. அப்படி வாபஸ் வாங்கினால்தான், பேச்சு ஒன்று, செய்வது ஒன்று என்பதாக இருக்கக்கூடாது என்று சொல்கிற அவர்கள் அதற்கு வழிகாட்டியாக இருப்பார்கள். ஆனால் இந்தத் தீர்மானத்தைப் பற்றி விவாதிக்க ஆரம்பித்து 'China to Peru' என்ற முறையில் பேசப்பட்டது. கனம் அங்கத்தினர் பேராசிரியர் அவர்கள் இதோபதேசம் செய்தார்கள் நல்ல

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [10th August 1965

எண்ணத்தோடு நாம் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். மற்றும் அரிசிக்கு வித்திடுவது என்பது பற்றி கனம் உறுப்பினர் சம்பந்தன் சொன்னார்கள். ஆனால் இந்தத் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்த சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் நல்ல மனிதர்தான். ரொம்ப நயமாகவும் பேசக்கூடியவர். சில சமயத்தில் கண்டிப்பாகவும் பேசுவார். இன்றைக்கு இந்தத் தீர்மானத்தில் பேசும்போது ரொம்பக் காட்டமாகப் பேசினார்கள். ரொம்ப ஆத்திரத்தோடு பேசினார்கள். அவருடைய முகத்தைப் பார்த்தாலே தெரியும். அதற்கு முன்னே பார்க்கிறதுக்கும் பின்னாலே பார்க்கிறதுக்கும் நேர்மாறுதல். முகத்திலே அவ்வளவு கடுமை இருந்தது. அதே மாதிரி இந்த தீர்மானத்தைப் பற்றி ஆதரித்துப் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் டாக்டர் ஹண்டே அவர்கள் எப்பொழுதும் கடுமையாகப் பேசுவார். தாக்கியே பேசுவார். ஆனால் இன்றைக்கு ரொம்ப சுமுகமாக ' calm and cool என்று சொல்லும்படி persuasive ஆக ஒரு objective முறையிலே, எதற்கு இதையெல்லாம் தலையிலே போட்டுக்கொள் கிறீர்கள், கன்ட்ரோல் எல்லாம் எதற்கு, நீங்கள் எதற்கு ஏற்றுக் கொள்கிறீர்கள், நன்றாக யோசித்துப் பாருங்கள் என்று அவர்கள் பேசினார்கள். திரு. சுப்பையா செட்டியார் அவர்களுக்கு கண்ட்ரோல் எல்லாம் கூடாது. கண்ட்ரோலை நாம் கொண்டுவந்ததைத் தான் அவர் பலமாக ஆட்சேபிக்கிறார். அதனாலேதான் ஆத்திரப் படுகிறார். அரசாங்கம் கண்ட்ரோலைக் கொண்டுவந்தார்கள் என்றால் வியாபாரிகள் மீது ஒரு பாணத்தைத் தொடுத்துவிட்டார்கள் என்று தான் அவர் நினைக்கிறார். ஆனால் எங்களைப் பொருத்தமட்டில் வியாபாரிகள் எல்லாம் தவறுதல் செய்கிறார்கள் என்று ஒரு
5-00 p.m. காலும் கூறமாட்டோம். அப்படிக் கூறியது இல்லை. வியாபாரிகளுக்கு சமுதாயத்திலே ஒரு சிறந்த இடம் உண்டு. அவர்கள் மக்களுக்கு சிறந்த பணி புரிகிறவர்கள். மக்களுக்கு வேண்டிய பண்டங்களை வாங்கிக் கொண்டுவந்து அவர்களுக்கு வினியோகிக்கக்கூடியவர்கள். மக்களிடத்திலே இருக்கிற பண்டங்களை விற்று பணத்தைக் கொடுக்கிறவர்கள். அது மக்களுக்கு வேண்டிய ஒரு சிறந்த தொண்டு என்பதை எத்தனையோ முறை எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். வியாபாரிகள்கூட கொஞ்சம் அனுபவப்பட்டவர்கள். நான் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் அனுபவப்படாதவர் என்று சொல்லவில்லை. வியாபாரிகள் மக்களுக்கு எவ்வளவு திருப்தி அளிக்கின்றார்களோ, மக்களின் நலத்தை எவ்வளவு நாடுகின்றார்களோ அந்த அளவுக்குத்தான் தங்களுடைய வியாபாரம் பெருகும் என்ற அனுபவத்தைப் பெறுவார்கள். ஆனால் அந்த அனுபவத்திலே உள்ளவர்களுக்குக்கூட சில சமயம் சுயநலம் குறுக்கிடுகிறது. தற்காலம் லாபம் வந்தால் சரி, அப்புறம் பார்த்துக் கொள்ளலாம். லாபத்துக்குத்தான் வியாபாரம் என்று இருக்கிறார்கள். ஆனால் கன்ஸ்யூமர்ஸ் இல்லாமல் வியாபாரம் கிடையாது கன்ஸ்யூமர்ஸ் எப்படி வேண்டுமானாலும் போகட்டும். நாம் எப்படி வேண்டுமானாலும் வியாபாரம் செய்வது என்றால் யாரிடத்திலே வியாபாரம் செய்வது? இந்த உண்மை நிலையை வியாபாரிகள் உணர்ந்தால் இந்தத் தொல்லை ஏற்பட்டிருக்காது. பல வியாபாரிகள் உணர்கின்றார்கள். வியாபாரிகளிலே பலர் நல்லவர்கள்

10th August 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் காட்டுகின்ற வழியைப்போல் காட்டினால் தான் கெட்டுப்போகிறார்கள். வியாபாரிகள் கெடுவதற்கு அவர்கள் காரணமில்லை, நம்மைப் போன்ற தலைவர்கள்தான் காரணம். அதனால்தான் அவர்களை நாம் மேலும் திருத்தவேண்டுமே தவிர மேலும் கெடுக்க இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

சென்ற ஆண்டிலே ஏற்பட்ட தொல்லைகளைப்பற்றி கனம் அங்கத் தினர் அவர்களே குறிப்பிட்டார்கள். நான் குறிப்பிடுவதாக இருந் தேன். அவர்களே குறிப்பிட்டுவிட்டார்கள். சென்ற அக்டோபர், நவம்பர், டிசம்பரிலே என்ன நிலை ஏற்பட்டது? கனம் அங்கத்தினர் கள் யாரும் மறந்து இருக்க மாட்டார்கள். அவர்களே கண்டது. முன்னால் இரவு 9 மணி 10 மணிக்கே ஒவ்வொரு நியாய விலைக் கடைகள் இருந்த இடத்திலேயும் ஏராளமான மக்கள் அப்படியே படுத்து உறங்குவார்கள். காலையிலே கியூவிலே முன்னாலே இருக்க வேண்டும். முன்னாலே போய் இருந்து வாங்கிக் கொள்ள வேண் டும். இல்லாவிட்டால் கிடைக்காது, கியூவிலே ஒரு அளவுக்குத் தான் கிடைக்கிறது அரிசி என்ற பரிதாபகரமான கலக்கமான நிலை சென்னையிலே இருந்தது. நாளைக்கு என்ன செய்வது? அரிசி கிடைக்குமா கடையிலே என்ற நிலை. முன்பு ஏற்பட்ட உணவுப் பஞ்சத்தைவிட கோரமான உணவுப் பஞ்சம் ஏற்பட்ட மாதிரி ஒரு நிலை ஏற்பட்டது. எப்படியாவது அரிசி கிடைக்க வேண்டும் என்று பரிதவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சில பேர் கியூவிலே முன்னாலே போய் நின்று, இரண்டு மூன்று கியூவிலே கூட போய் நின்று அரிசி வாங்கி இதிலே பணம் சம்பாதிப்போம் என்று வாங்கி விற்றவர்களும் உண்டு. கியூ அதனாலே பெருகி இருந்ததும் உண்டு. ஆனால் மொத்தத்தில் அரிசி கிடைக்காத நிலை. மக்களுக்கெல்லாம் கவலை ஏற்பட்ட நிலை. அது எப்படி வந்தது என்று அங்கத்தினர் அவர்கள் என்னைக் கேட்கின்றார் கள். நான் அவர்களைக் கேட்கின்றேன். எப்படி வந்தது? எப்படி அரசாங்கம் அதற்கு பொறுப்பு என்று கூறுவார்கள்? விலை ஏறிக்கொண்டே போனால் அதை அரசாங்கம் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பதா என்று நான் கேட்கிறேன். ஒரு படி விலை ரூ. 1,1½, 2 என்று ஆகிவிட்டது. படிக்கு 3 ரூபாய், 4 ரூபாய் ஆகிறது என்றால் எப்படி வாங்குவார்கள்? இன்றைக்கு ஏதோ கொஞ்சம் கையிலே காசு இருக்கிறது, வாங்குகின்றார்கள். அதிக விலைக்கும் வாங்குகிறார்கள். அதற்கும் ஒரு அளவு இருக்கிறதே. இன்னும் இரண்டு திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும். நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை நிறைவேற்றினால் இன்னும் இரண்டு ரூபாய் கொடுத்து வாங்கக்கூடிய தெம்பு இருக்கலாம். இன்றைக்கு அவ்வளவு இல்லை. ஓரளவு தெம்பு இருக்கிறது. அதிக விலை கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டுதான் வருகிறார்கள். ஆனால் மூன்று ரூபாய், நான்கு ரூபாய் வைத்தால் என்ன நிலை ஏற்படும்? ஆண்டுதோறும் விலை ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. அதற்கு எத்தனையோ காரணங்கள் உண்டு. அதை அவ்வப்பொழுது ஆராய்ந்து கொண்டு வந்தோம். மத்திய அரசாங்கமும் ஆராய்ந்து

கொண்டு வந்தது. இதைத் தவிர்க்க என்ன செய்வது என்று பார்த்தோம். ரொம்ப ஏழைகளாக இருப்பவர்களுக்கு குறைந்த விலையிலே தானியங்களை கொள்முதல் செய்து நியாய விலைவைத்து கொடுத்தால் போதும், மற்றவைகளை வியாபாரிகளுக்கு விட்டுவிடுவோம். வேறு காரணத்தாலே விலை ஏறி இருந்தாலும் ரொம்ப ஏழைகளுக்கு நியாய விலையிலே கடைகளிலே நிவாரணம் அளிக்கும் வகையிலே கொடுப்போம், அது போதும் அதற்கு மேலே தலையிடவேண்டாம் என்ற முறையைத்தான் அனுசரித்து வந்தோம். ஆண்டுதோறும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் விலை ஏறிக்கொண்டே வந்தது. சென்ற ஜூலையிலே பார்த்தோம். அதற்கு முந்திய ஆண்டைவிட ரொம்ப ஏறிப்போய் விட்டது. இப்படியே ஏறுமுகமாகவே இருக்கிறது. இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் சரியில்லை. இதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்றால் மத்திய அரசாங்கமும் மாநில அரசாங்கமும் யோசித்து விலையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று அப்பொழுது முடிவு செய்தோம். வேறு ஒன்றும் செய்யவில்லை. விலையையும் நியாய விலைக் கடைகள் வைத்தபோது குறைந்த விலைக்கு வாங்கினேம். ஆனல் இப்பொழுது விவசாயிகளுக்கு கட்டுபடியாகக்கூடிய விலை, அப்பொழுது என்ன விலை இருந்ததோ, ஜூலை மாதத்திலே என்ன விலை இருந்ததோ அந்த விலையையே வைத்து, அதைக் குறைக்கக்கூட இல்லை, பின்னலே விலையை நிர்ணயித்துக் கொள்ளலாம், உடனடியாக குறைக்க வேண்டாம் என்று அன்று மார்க்கட்டிலே இருந்த விலையையே வைத்து, விவசாயிகளுக்கு கட்டுப்படியாகக்கூடிய விலை கட்டாயம் இருக்கவேண்டும் என்று உறுதி கூறி இதற்குமேலே விலை ஏறக் கூடாது என்று போட்டாலும், வியாபாரிகள் இதை ஏற்று நடத்தட்டும், அவர்களுக்கு நியாயமான லாபத்துக்கும் இடம் கொடுப்போம் என்று நியாயமான லாபத்துக்கு இடம் கொடுத்து அந்த விலையை உயர்த்தி இதே விலையை ஏற்றுக் கொண்டு இதற்கு மேலே ஏறக்கூடாது என்றுதான் விலையைக் கண்ட்ரோல் செய்தோம். விவசாயிகளுக்கும் பாதகம் இல்லை. கன்ஸ்யூமர்களும் ஓரளவு பாதுகாக்கப்படவேண்டும், வியாபாரிகளுக்கும் இடம் உண்டு, அவர்கள் நியாயமான லாபத்தைப் பெற்று நடத்தட்டும் என்ற திட்டம்தான் அப்பொழுது ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது. ஆனல் என்ன நடந்தது? வியாபாரிகளுக்கு அது போதவில்லை. இவர்கள் யார் இம்மாதிரி விலை சொல்வது; என்ன விலைக்கு வேண்டுமானலும் விற்போம், வாங்குவதற்கு வேறுவகை இல்லாமல் இருந்தால் என்ன விலை வேண்டுமானலும் விற்கிறேம், வாங்கித்தான் தீரவேண்டும், இல்லாவிட்டால் பட்டினி இருக்க வேண்டும், கடனவது வாங்கி வாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வியாபாரிகளுக்கு இருந்தது. கனம் அங்கத்தினர் சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் சொன்னர்களே, ஏதோ மழை பெய்தது, குடிசைகளிலே போய் பார்த்தால் இரண்டு நாள் மூன்று நாள் தேவை, 10 படி 15 படி சேர்த்து வைத்து இருந்தார்கள், மழை பெய்து கெட்டுப் போய் விட்டது என்று, அது எதைக் குறிக்கிறது? ஏழை மக்களுக்கு ஒரே கவலை. அன்ன விசாரம் அதுவே விசாரம் என்று சொல்வார்கள். அரிசி கிடைக்க வேண்டும், கிடைத்தவரைக்கும் எடுத்து

10th August 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

வைத்துக்கொள்வோம், நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு கிடைக்காவிட்டால் என்ன செய்வது? என்ற ஒரு கவலையோடுதான் மற்றவைகளுக்காக இருந்த பணத்தைக்கூட அரிசிக்குப்போட்டு வாங்கிக் கொண்டுவந்து வைத்திருந்தார்கள். அவர்களா பதுக்கிவிட்டார்கள்? யாரோ பதுக்குகிறார்கள் என்றால், குடிசையிலே வாழ்கின்ற ஏழை மக்கள் 5 படி, 10 படி வைத்திருந்தால் இதையா பதுக்குதல் என்று சொல்வது? கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் பெரிய பதுக்கலை மறைக்க இதைச் சொல்வதா? அதனாலே பெரிய பதுக்கல் மறைந்து போய்விடுமா? அரசாங்கம்கூட வியாபாரிகள் பதுக்கி வைத்திருந்ததாகச் சொல்லவில்லை. எங்களுக்கு நிலைமை தெரியாதா? என்ன என்ன நடக்கிறது, எப்படி கோளாறு வருகிறது என்று உணர்ந்துதான் இருக்கிறோம். பதுக்கி வைத்துக்கொண்டிருப்பது ஒருவர் இரண்டு பேர் இருக்கலாம் எங்கேயாவது. அது அல்ல முக்கியம். அதைப் பெரிதாகக் குறிப்பிடவில்லை. நாங்கள் குறிப்பிட்டதெல்லாம் விலையைக் கண்ட்ரோல் செய்தபிறகு அந்த கண்ட்ரோல் விலைக்கு நாங்கள் ஒத்துழைக்க தயாராயில்லை என்று ஒத்துழைக்க மறுத்தார்கள். மறுத்துவிட்டு பேசாது இருந்தால் பரவாயில்லை. அப்பொழுது கேரளா, தமிழ்நாடு, ஆந்திரா, மைசூர் எல்லாம் ஓரே உணவு மண்டலமாக இருந்தது. இந்த மண்டலத்துக்குள்ளே தானிய போக்குவரத்துக்கு தடையில்லை. அதைப் பயன் படுத்திக் கொண்டு கேரளாவிலே விலை கண்ட்ரோல் இல்லை, எப்படியாவது அரிசி வந்தால் போதும் என்று அங்கே இருப்பவர்கள் நினைத்தார்கள். ஆகையினாலே இங்கே இருக்கிற அரிசியை எல்லாம் பிடித்து அதிக விலைக்கு வாங்கி, ஒரு ரூபாய், 1½ ரூபாய் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லி, அதிக விலை கொடுக்கிறோம் என்றால் விவசாயிகள் எல்லாம் கொடுப்பார்கள்; ஆகவே அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு கேரளாவுக்கு அனுப்பினார்கள். சாதாரணமாக தமிழ்நாட்டிலேயிருந்து எவ்வளவு போகக்கூடுமோ அதைவிட இரட்டிப்பாக கேரளாவுக்கு போய்விட்டது. அதனாலேதான் அரிசி கிடைக்கவில்லை. அதனால்தான் திடீரென்று அரிசி கிடைக்காத பஞ்சம் ஏற்பட்டது. நியாய விலைக்கடைகள் வைக்க அப்போது அரிசி இல்லை. அப்போது சென்னை நகரத்தில் மட்டுமின்றி தமிழ்நாடு பூராவிலும் அரிசிப் பஞ்சம் இருந்தது; தஞ்சாவூரிலுள்ள நீடாமங்கலம், மன்னார்குடி ஆகிய இடங்களில் அரிசிப் பஞ்சம் இருந்தது; இது சிறு சிறு கிராமங்களிலும் பரவியது. இது எந்த ஜில்லாவையும் விடவில்லை. செங்கற்பட்டு, வட ஆர்க்காடு, தென்னார்க்காடு ஆகிய ஜில்லாக்களிலிருந்து அரிசி கேரளாவிற்குப் போயிற்று. வியாபாரிகள் அரிசியை கேரளாவிற்குக் கொண்டு போய் லாபம் சம்பாதித்தார்கள். நாங்கள் முதலில் விலைக் கண்ட்ரோல் கொண்டு வந்தோம். விலைக் கண்ட்ரோல் கூடாது என்றால், வாங்கிச் சாப்பிடுகிறவர்களின் நிலைமையைக் கவனிக்க வேண்டும். அதைக் கவனிக்காவிட்டால் விலை மக்களுக்குக் கட்டுப்படியாகாத அளவிற்கு உயரக் கூடும். மக்களைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. அதனால்தான் அரசாங்கம் விலைக் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டு வந்தது. உச்ச விலையை நிர்ணயித்து,

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [10th August 1965

அதற்கு மேற்பட்ட விலைக்கு அரிசியை விற்கக்கூடாது என்று அரசாங்கம் தடை விதித்தது. இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கையை அரசாங்கம் எடுக்க வேண்டிய நிலைமையை வியாபாரிகள்
5·10 p.m. ஏற்படுத்திவிட்டு, அவர்கள் அரசாங்கத்தின்மீது குறை கூறுகின்றனர். "நீங்கள்தான் தவறு செய்து விட்டீர்கள்' என்று அவர்கள் சர்க்காரைக் குறைகூறுகிறார்கள். அதைப் பிரதிபலிக்கும் விதத்தில்தான் இன்று பல கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள்; அவர்கள்மூலம் வியாபாரிகளின் குரலைக் கேட்டோம். அரசாங்கத்தார் தவறு செய்தார்கள், அரசாங்கத்தாருக்கு என்ன தண்டனை என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். குற்றம் சாட்டுபவர்களே தண்டனை கொடுக்கட்டும்; அவர்களே தண்டனை கொடுக்கலாம். யார் தங்களைப் பாதுகாத்தார்கள் என்பது மக்களுக்குத் தெரியும். சென்ற அக்டோபர்--டிசம்பர் மாதங்களில் வியாபாரிகள் இப்படிப்பட்ட விபரீதமான நிலைமையை ஏற்படுத்தியபோது, நாங்கள் உடனடியாக அதிகாரிகளை நியமித்து தஞ்சாவூரிலிருந்து குறுவையைக் கொள்முதல் செய்து கொண்டு வந்தோம். அப்போது அரிசி ஆந்திராவிலிருந்து சரியாக வரவில்லை. அப்போது சென்னை நகருக்கும் மற்ற இடங்களுக்கும் தானியங்களை வினியோகித்து ஒருவாறு நிலைமையைச் சமாளித்தோம். அதிகாரிகளை இந்தக் காரியத்திற்கு அனுப்பவேண்டும் என்ற எண்ணம் எங்களுக்கு இல்லை. அவர்களுக்கு வேறு வேலைகள் இருக்கின்றன; இந்தக் காரியத்திற்கு அவர்களை அனுப்ப வேண்டிய அவசியமில்லாத நிலைமையைத்தான் நான் வரவேற்கிறேன். அதிகாரிகள் மற்ற வேலைகளைக் கவனிக்க வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய அவா. இந்த விஷயத்தில் அதிகாரிகள் நிபுணர்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. வியாபாரிகளுக்கு இருக்கும் அனுபவம் எப்படி அதிகாரிகளுக்கு வரும்? அனுபவம் என்றால், நல்ல அனுபவமும் இருக்கிறது, கெட்ட அனுபவமும் இருக்கிறது. நல்ல அனுபவம் இருப்பது நல்லது. அரசாங்கம் 'ப்ராஃபிடீரிங்' உணர்ச்சியுடன் விலையை நிர்ணயித்திருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. அரசாங்கம் ஏன் லாபம் சம்பாதிக்க வேண்டும்? இந்தக் காரியத்திற்காக பல சிப்பந்திகளை நியமிக்க வேண்டியிருப்பதால் சர்க்காரின் நிர்வாக இயந்திரத்திற்கான செலவு அதிகமாவதாகவும் சொல்லப்பட்டது. கூடியவரை அந்தச் செலவைக் குறைக்கவேண்டும்.

'பூல்-ப்ரைஸ்' ஏன் வந்தது என்று கேட்கப்பட்டது. இரண்டு, மூன்று ரக அரிசிகள் இருக்கின்றன. இன்னின்ன ரகத்திற்கு இன்னின்ன விலை என்று நிர்ணயித்திருந்தோம். சில இடங்களில் 1 ரூபாய்க்குரிய அரிசியை வியாபாரிகள் 1½ ரூபாய்க்குரிய ரகம் என்று சொல்லி 1½ ரூபாய்க்கு விற்றனர். அப்படிச் செய்தால் வாங்கிச் சாப்பிடுபவர்கள் என்ன ஆவது? இந்தத் தகவல் வந்த பிறகுதான், எல்லா ரகங்களுக்குமாக 'பூல்-ப்ரைஸ்' நிர்ணயிக்கத் தீர்மானித்தோம். 'பூல்-ப்ரைஸ்' அதிகமாக இருப்பதாக ஸ்ரீ ராமசாமி முதலியாரும் ஸ்ரீ சுப்பையா செட்டியாரும் சொன்னார்கள். பூல்-ப்ரைஸ்'-ஐ லாபத்திற்கு இடம் கொடுக்காமலும் அதே சமயத்தில் நஷ்டத்தைத் தவிர்க்கும் வகையிலும் நிர்ணயிக்க வேண்டும்; அதை அதற்கு மேல் நிர்ணயிக்க அரசாங்கத்திற்கு எண்ணம்

10th August 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

இல்லை. இப்போதுள்ள 'பூல்-ப்ரைஸ்' தொடர்ந்து அரசாங்கத்தின் பரிசீலனையில் இருந்து வரும். எனவே இதை அதிகப்படுத்தவோ குறைக்கவோ கூடும்.

கோதுமையின் விலைபற்றிப் பேசப்பட்டது. கோதுமை இறக்குமதியாகிறது. இறக்குமதியாகும் பொருளுக்கு விலை அதிகமாகும். எனவே இந்த விலையை 'ஸப்ஸிடைஸ்' பண்ண முடியாது. இதை ஒரு சிலருக்குக் கொடுப்பதானால் 'ஸப்ஸிடைஸ்' பண்ணலாம். முன்பு நியாய விலைக் கடைகளுக்குக் கொடுத்தபோது இதை 'ஸப்ஸிடைஸ்ட்' விலையில் கொடுத்தோம். இப்போது இதை எல்லோருக்கும் கொடுக்கும்போது இதன் விலையை 'ஸப்ஸிடைஸ்' பண்ணுவது நியாயமல்ல என்பதால், இதன் விலை இப்போது அதிகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

சென்ற அக்டோபர் மாதம் விபரீத நிலைமை ஏற்பட்டபோது, முதலில் தஞ்சாவூரில் கொள்முதல் செய்ய ஆரம்பித்தோம்; பிறகு மற்ற இடங்களிலும் கொள்முதல் செய்ய ஆரம்பித்தோம். கட்டாயமாகக் கொள்முதல் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டது. நாங்கள் எதைக் கொள்முதல் செய்கிறோம்? நாங்கள் 'மார்க்கெட்டபில் ஸர்ப்லஸ்' -ஐத் தான் கொள்முதல் செய்கிறோம். ஐந்து ஏக்கரோ, 20 ஏக்கரோ, 30 ஏக்கரோ நிலம் உடைய விவசாயியின் நிலத்தில் விளையும் தானியம் பூராவையும் அந்த விவசாயியின் குடும்பமே சாப்பிடுவதில்லை. சாப்பாடு போக மற்ற தேவைகளை, தானியத்தை விற்றே அவன் பூர்த்தி செய்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. எல்லோருமே விவசாயம் தவிர வேறு தொழில்களிலும் ஈடுபட்டுள்ள விவசாயிகள் அல்ல. எத்தனையோ விவசாயிகள் விவசாயத்தையே தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் விளைவிக்கும் தானியத்திலிருந்து, தங்களுக்கும் தங்கள் குடும்பத்திற்கும் பண்ணையில் வேலை செய்பவர்களுக்குமான சாப்பாட்டிற்கு வேண்டிய தானியங்கள் எடுத்துக்கொண்டு பாக்கி தானியத்தை விற்றுத்தான் தங்கள் மற்ற தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. எனவே அவர்கள் தானியத்தை விற்கிறார்கள். அப்படி விற்பதில் விலைக் கண்ட்ரோல் இருக்கிறது. டெல்லியில் சில பேர் 'ஸப்போர்ட் ப்ரைஸ்' இருந்தால் போதும் என்று சொன்னார்கள். அதை நாங்கள் ஏற்கவில்லை. வாங்கிச் சாப்பிடுபவர்களைப் பாதுகாக்க, அதிகபட்ச விலை நிர்ணயம் அவசியம். விவசாயிகளைப் பாதுகாக்க 'மினிமம் ப்ரைஸ்' அல்லது 'ஸப்போர்ட் ப்ரைஸ்' அவசியம். எங்கள் யோசனையின் பேரில் இந்த இரண்டு விலைகளும் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும் என்றுதான் டெல்லியில் முடிவெடுக்கப்பட்டது. இந்த நிலையில் விற்க வேண்டியதை விற்க விவசாயிகளுக்கு என்ன ஆட்சேபம்? அவர்கள் வெளியில் விற்க வேண்டும், அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதிகளுக்கு விற்கக் கூடாது என்று ஏன் ஆட்சேபிக்க வேண்டும்? அவர்கள் தங்கள் சாப்பாட்டிற்கு வைத்திருக்கும் தானியத்தைக் கேட்டால் ஆட்சேபிக்கலாம். அப்படிச் செய்தால், அரசாங்கம் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறது. "விற்கக் கூடியதை விற்றுவிடுங்கள்" என்றால் விவசாயிகள் தானியத்தை தாராளமாகக் கொடுக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே விவசாயிகள்

மனம் கோணாமல் மனப்பூர்வமாக தானியத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். அதற்காக அவர்களைப் பாராட்ட விரும்புகிறேன். ஒரு குழு வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது; 'போய்ப் பாருங்கள்' என்று சொல்லப்பட்டது. எந்த உறுப்பினரும் கொள்முதல் நடக்கும் இடத்திற்குச் சென்று அங்கே எவ்வாறு கொள்முதல் நடக்கிறது என்று பார்க்கலாம். ஆனால் அவர்கள் அங்கே சென்று 'தானியத்தைக் கொடுக்காதே' என்று விவசாயிகளிடம் சொல்லக் கூடாது. அப்படி அவர்கள் 'வாச்' பண்ணலாம். விவசாயிகள் மனப்பூர்வமாகத்தான் கொடுக்கிறார்கள். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ஏராளமாக நெல் பயிராகிறது. நெற்களஞ்சியம் என்று போற்றப் படுகிற ஜில்லா அது. அந்த ஜில்லா விவசாயிகளை நான் பாராட்டுகிறேன். வட ஆர்க்காடு, செங்கற்பட்டு, தென்னார்க்காடு ராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி முதலிய இடங்களிலும் சேலம், மதுரையிலும் எல்லா ஜில்லாக்களிலும் புரொகியூர்மெண்ட் நடக்கிறது. மனம் கோணாமல்தான் விவசாயிகள் கொடுக்கிறார்கள், 'Procurement without tears' என்று சொன்னது அலங்காரத்துக்காக அல்ல. மிகுதியாக இருந்தால் அதை நாமே கொள்முதல் செய்கிறோம். சில இடங்களில் வியாபாரிகள் குறைந்த

5-20 p.m. விலைக்கு கேட்கிறார்கள் என்று புகார் வருகிறது. அரசாங்கம் இதில் தலையிடவில்லை என்றால் விலையைக் குறைத்துக் கட்டுப்பாடு செய்து வாங்குகிற நிலை வருகிறது. தஞ்சை ஜில்லாவில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அந்த நிலை ஏற்பட்டது. எல்லா வியாபாரிகளும் கட்டுப்பாடு செய்து கொண்டு அறுவடை காலத்தில் தைமாதம் பிறந்த பிறகு எப்படியாவது விற்கவேண்டுமென்று விவசாயிகள் தவிக்கும் போது குறைந்த விலைக்குக் கேட்டார்கள். வேறு வகையில்லாமல் தஞ்சை விவசாயிகள் அந்தக் குறைந்த விலைக்கு விற்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது எனக்குத் தெரியும். அரசாங்கம் கட்டுப்படியான விலைக்கு வாங்குகிறது. அப்படி வாங்கி சேமித்து வைப்பதால் சேதம் ஏற்படுகின்றது என்று உறுப்பினர்கள், திரு. ஹண்டேயும் மற்றவர்களும் கூறினார்கள். இப்போது வினியோகிக்கப்படும் அரிசி, நெருக்கடி நிலை ஏற்பட்டபோது ஆந்திராவிலிருந்து வந்த அரிசி; அதைப்பற்றி புகார்கள் வந்தன. இப்போது இல்லை. நாம் கடையில், வாங்கும்போது அதில் கல் இருப்பதில்லையா? கோடவுனில் கல் சேருகிறதா? இட்லி சாப்பிடுகிறோம் அதிலும் கல் வருகிறது. கல் அறைபடாமல் இருக்கிறது. கோடவுன் கட்டுவதுகூட நல்ல முறையில் பாதுகாக்கப்படுகிற அளவுக்குக் கட்டப்படுகிறது. இன்றைக்கு புதிதாக சேமித்து வைக்கும் பழக்கம் ஏற்படவில்லை. பண்டைக்காலத்தில்கூட ராஜாக்கள் இதுமாதிரி கோடவுன்கள் கட்டியிருக்கிறார்கள். செஞ்சியில் இன்னும் அப்படிக் கட்டப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. பாட்னாவில் பெரிய கோடவுன் கட்டியிருக்கிறார்கள். இப்போது நவீன முறையில் தானியங்கள் கெடாமல் கோடவுன் கட்டப்பட்டு சேமித்து வைக்கப் பட்டு வருகிறது. இப்போது ரொம்பக் கெட்டுப்போகிறது என்று சொல்வதற்கு நியாயமில்லை என்று சொல்வேன். Buyer ஸ்டாக் வைக்கவில்லை என்றால் அடிக்கடி இந்த மாதிரி தொல்லைகள் வரும். ஆட்சி ஏற்றுக்கொண்டபோது ஏன் கோரமான பஞ்சம்

10th August 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

வந்தது? மழை தவறியதால் விவசாயம் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்போது செலவழித்ததால் Buffer ஸ்டாக் தீர்ந்துவிட்டது. இப்போது தானியங்களை சேமித்து வைக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. எப்படியாவது போகட்டும் என்று இருக்கமுடியாது. டெல்லியில் பெரிய ஸோன் வைக்கவேண்டுமென்று தெரிவித்தார்கள். அதை பலமாக எதிர்த்தோம். மாநிலங்கள் தனித்தனி ஸோனாக இருப்பது நீடிக்கவேண்டுமென்று தெரிவிக்கப்பட்டது. அதுவும் கண்ட்ரோல்தான். அகில இந்தியாவுக்கு ஒரு ஸோன், தென்மண்டலத்திற்கு ஒரு ஸோன் என்று இருக்கிறது. கண்ட்ரோல் வேண்டாமென்றுதான் கனம் உறுப்பினர் திரு. சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் சொல்வது. பயிரிடுகிறவர்கள் எப்படியாவது விற்கவேண்டியது, பதுக்க வேண்டியவர்கள் பதுக்க வேண்டியது, பட்டினி கிடக்க வேண்டியவர்கள் கிடக்க வேண்டியது, சாக வேண்டியவர்கள் சாக வேண்டியது. அவர்களுக்கு பட்டினி கிடக்கவும் உரிமை இருக்கிறது. சென்ற அக்டோபர், டிசம்பர் மாதங்களில் சென்னை நகரத்தில் இருந்த நிலையைப் பார்த்த பிறகு கண்ட்ரோல் வேண்டாமென்று சொல்லமுடியுமா? யார் கண்ட்ரோலைக் கொண்டுவரச் சொன்னார்கள் என்று கேட்கிறார்கள். நேற்று சுதந்திராக் கட்சியைப் பற்றி சொல்லியதற்காக கோபிப்பதில் என்ன அர்த்தமிருக்கிறது? மக்களைப் பாதுகாப்பதில் கொஞ்சமாவது கருணை வேண்டாமா? நாம் வாழ்ந்தால் போதுமென்று இருக்கலாமா? மக்கள் வாழ்ந்தால்தான் நாமும் வாழ முடியும். இது நடந்த பிறகு அரசாங்கத்தின் மீது ஏன் குறை சொல்லவேண்டும்? தீர்மானத்தில் அவர்கள் கொள்கை வரவில்லை. அரசாங்கம் விநியோகிக்க வேண்டுமென்றுதான் போட்டிருக்கிறது. வியாபாரிகள் மூலமாக என்று கூட போடவில்லை. ஏதோ நாங்கள் தகாதது செய்துவிட்டோம் என்று சொன்னார்கள். தண்டனையை ஏற்போம். மக்களுடைய தண்டனையைப் பெறுவதற்குத் தயாராகத்தான் பொதுப் பணியில் ஈடுபட்டு இருக்கிறோம். அதைப்பற்றி கவலைப்படவில்லை. மக்களை பாதுகாக்கும் வகையில் ஈடுபட்டு பல திட்டங்களை உருவாக்கி நிறைவேற்றி வருகிறோம். ரேஷன் பற்றியும் கூறினார்கள். இன்றைக்கு எட்டு அவுன்சு அரிசியும் நாலு அவுன்சு கோதுமையும் சேர்த்து 12 அவுன்சு கொடுக்கப்படுகிறது. இருபதினாயிரம் ஜனத்தொகைக்கு மேற்பட்ட நகரங்களுக்கு குடும்ப கார்டு கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். கோதுமை சிலர் வாங்குகிறார்கள். சிலர் வேண்டாமென்று விட்டுவிடுகிறார்கள். வேறு மாநிலங்களில் ஒருவிதமாகச் சொல்கிறார்கள். இந்த மாநிலத்தில் இல்லை. 60 லட்சம் ஜனத்தொகை என்றால் 80 லட்சத்துக்கு கார்டு கணக்கு வருகிறது. எல்லோருக்கும்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. அது இல்லாமல் கன்னியாகுமரி, நீலகிரி மாவட்டங்களில் பரிபூரணமாக கிராம பகுதிகள், நகரப்பகுதிகள் எல்லாவற்றிற்கும் நாம் ரேஷன் வைத்து எட்டு அவுன்சு அரிசி நான்கு அவுன்சு கோதுமை கொடுக்கிறோம். அதற்குமேல் ராமநாதபுரம், கோவை, திருநெல்வேலி ஆகிய மூன்று பெரிய மாவட்டங்களிலும் பரிபூரணமாக குடும்ப கார்டு கொடுத்து ஏற்பாடு செய்தி

ருக்கிறோம். ஓட்டல்களுக்கு, ரெஸ்டாரெண்டுகளுக்குக் கொடுக்க வில்லை என்று சொன்னார்கள். நாம் கொடுக்க முற்பட்டிருக்கிறோம். மற்ற இடங்களுக்கு விஸ்தரிக்கும் நோக்கமும் இருக்கிறது. ஓட்டல்களில் அது இல்லை, இது கிடைக்கவில்லை என்றால் என்ன செய்வது? இன்றைக்கு நாம் 12 அவுன்சு கொடுக்கிறோம். அதற்கு மேலும் வேண்டியவர்கள் கடையில் வாங்கிக் கொள்ளலாம். அதிக விலையாக இருக்கலாம். நமக்கு அதிகமாக வேண்டியிருப்பதாக கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். நானும் ஒன்று கவனித்திருக்கிறேன். வறுமை மிகுதியாக இருக்கிற இடத்தில் தான் per cpita consumption ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது; உயர்வாக இருக்கிற இடங்களில் அது குறைந்திருக்கிறது. மாநிலங்களை நான் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. ரொம்ப வறுமையில் இருக்கிற மாநிலங்களில் அரிசி தவிர வேறு ஒன்றும் சாப்பிடு வதில்லை. அரிசியே சாப்பிடுவது என்றால் per capita consumption அதிகமாகிறது.

மிஸ்டர் சேர்மன்: அரிசி சாப்பிடுகிறவர்களுக்குத்தான் குழந்தைகள் அதிகமாக இருக்கின்றன என்று சொல்கிறார்களே (சிரிப்பு).

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அப்படியும் இருக்கலாம். கொஞ்சம் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்துவிட்டால் பலகாரம் சாப்பிடுகிறார்கள். அந்த மாதிரி மாநிலங்களில் அரிசி உபயோகம் குறைவாக இருக்கிறது. இது தெரியாமல் 18, 16 அவுன்சு வேண்டு மென்று கேட்டால் என்ன செய்வது? கொடுக்கத் தயாராகத்தான் இருக்கிறோம். அந்த நிலைமை சீக்கிரம் ஏற்படும் என்று நினைக் கிறேன். குறைந்த பட்சம் என்று 12 அவுன்சு கொடுக்கிறோம். ஓட்டல்களுக்கும் கொடுக்கப்படுகிறது. மற்ற ஸ்தாபனங்களுக்கும் விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். தொழிலாளர்களுக்கு அதிகமாகக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். அவர்கள் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறவர்கள். அதிகமாகத் தேவைப்படுமென்று அதிகமாக 12 அவுன்சுக்கு மேல் கொடுக்கிறோம். Statutory Rationing பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். இப்போது முடிவு செய்திருக்கும் முடிவின்படி பத்து லட்சத்துக்கு மேற்பட்ட மக்கள் கொண்ட மாநகரங்களுக்கு என்று வைக்கும்போது சென்னை நகரத்தில் சட்டபூர்வமாக ரேஷன் அமைப்பது என்பதை இந்த அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்கும் இப்போது உள்ளதிற்கும் வித்தியாசம் இல்லை. இன்றைக்குக் கொடுப்பதைத் தான் அன்றைக்கும் கொடுக்கப்போகிறோம். இன்றைக்கு 12 அவுன்ஸ் கொடுக்கின்றோம். 'ஓட்டலிலே கொடுக்கவில்லை, அது இல்லை, இது இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். அப்பொழுது சொல்ல இடம் இருக்காது. கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் வாதப்படி வர வேற்கக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவ்வளவு கொடுக்கிறோம், Informal rationing ஸ்டேசூடரி ரேஷனிங் வந்தால் சொல்ல முடியாது. எல்லாவற்றையும் கணக்குப் பார்த்து எல்லாவற்றுக்கும் கிடைக்கும்படி செய்யப் படும். வெளியிலே இருந்து வராது. அது கண்டிப்பாக நிறுத்தப் படும். இப்பொழுது பெரிய நகரங்களில் Statutory Rationing

10th August 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

வேண்டுமென்று சொல்கிறார்களென்றால் அதற்குக் காரணம் வாங்கும் சக்தி அதிகமாக இருப்பதாலே இன்னும் கொஞ்சம் வாங்குகிறார்கள். இது கிராமங்களுக்குப் பயன்படவேண்டியது. இதனால் கிராமங்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன. பெரிய நகரங்களை 'கார்டன்' பண்ணிவிட்டால் கிராமங்களுக்கு இன்னும் சுலபமாக கிடைக்கும் என்பதுதான் காரணமாகக் கூறப்பட்டது. அது எப்படி இருந்தாலும் இப்பொழுது செய்வதைத்தான் ஸ்டேசூடரி ரேஷனிங் என்று செய்யப் போகிறோம். இப்பொழுது யந்திரம் தயாராக இருக்கிறது. வெளியில் இருந்து வருவது தடுக்கப்படு கிறது. ஸ்டேசூடரி ரேஷனிங் வந்தால் இன்னும் கொஞ்சம் கண்டிப்பாகத் தடுக்கப்படும்.

பருப்பு தினுசுகளைப் பற்றிக் கூறினார்கள். எனக்கு ஒன்றும் வரவில்லை. இன்றைக்கு கோர்ஸ் கிரெய்ன்சுக்குத் தான் கண்ட்ரோல் இருக்கிறது. பருப்புக்கு இல்லை. சிலபேர் வேண்டும் என்று கூட கூறினார்கள். கடைசியிலே டெல்லியிலே 6-ம் தேதி நடைபெற்ற மகாநாட்டிலே இதற்கு கண்ட்ரோல் வேண்டாம் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. துவரம் பருப்பு, மற்ற பருப்பெல்லாம் நான் 3, 4 ஆண்டுகளாகவே கவனித்துக்கொண்டு வருகிறேன். இவை யெல்லாம் பற்றாக்குறை, முன்பெல்லாம் வியாபாரிகள் போய் வாங்கி வருவார்கள். இப்பொழுது அப்படி ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. கண்ட்ரோல் இல்லாமல் விட்டுவிட்டால் அப்படியே தேனும் பாலும் ஓடும் என்று சொல்கிறார்களே, பருப்பு தினுசுகளுக்கு கண்ட்ரோல் இல்லை. அன்றைக்கும் இல்லை. இன்றைக்கும் இல்லை. சில சமயங் களிலே வருவதில்லை. விலை ஏறிவிடுகிறது. ஆகவேதான் நாங்கள், அரசாங்கம் வாங்கி எங்களுக்கு கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் மூலம் கொடுங்கள் என்று சொல்லி அவர்கள் கொடுத்து நாங்கள் வாங்கி வினியோகித்துக்கொண்டு வருகிறோம். 5-30 p.m.

கனம் எதிர்க் கட்சி துணைத் தலைவர் அவர்கள் கண்ட்ரோல் நல்லதல்ல என்று கூறினார்கள். நானும் அப்படியே 100-க்கு 100 ஒத்துக்கொள்கிறேன். கண்ட்ரோல் இல்லாது இருந்தால் நல்லது தான். கண்ட்ரோலை நாங்கள் விரும்பவில்லை. ஏதோ கண்ட்ரோ லிலே ஒரு மோகம் இருப்பதாக யாரும் நினைக்கவேண்டாம். ஆனால் எதுவாக இருந்தாலும் மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய நிமித்தம், மக்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டிய நிமித்தம், அவசியமானால் கண்ட்ரோல் வைத்துத்தான் ஆக வேண்டும். அந்த அளவுக்குத்தான் நிலைமைக்கு விளக்கம் கூறினேன். இருந்தாலும் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சம்பந்தம் அவர் கள் எங்களுக்கு கண்ணில்லை என்கிறார்கள். கண்ணாடி போட்டிருந் தும் கண் மூடித்தனமாக இருக்கிறோம் என்று நினைக்கிறார்கள். எங்களுக்கு விவேகம் இல்லை என்று நினைக்கிறார்கள். எங்களுக்கு இருக்கிற விவேகம், மூளை இவற்றை வைத்துக் கொண்டு மக்கள் தேவைகளை எந்த எந்த வகையிலே பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பொருத்து அரசாங்கம் உணவு வினியோகத்தை ஏற்று நடத்திக் கொண்டு வருகிறது. ஆகவே இந்தத் தீர்மானத்தைப் பற்றி விளக்கிய பிறகு, இந்த தீர்மானத்தை அரசாங்கம் ஏற்றுக்

கொள்ள முடியாது என்று உறுதியாக சொல்லவேண்டி இருக்கிறது. இந்த தீர்மானத்தைப் பற்றி விளக்காமல் இருந்திருந்தால் பரவாயில்லை. விளக்கிய பிறகு, கண்ட்ரோல் கூடாது, அரசாங்கம் தவறு செய்து விட்டது, அதைத் தண்டிக்கவேண்டும் என்ற கருத்துத்தான் இந்த தீர்மானத்தின் விளக்கம். இதைப் பிரேரேபித்த கனம் அங்கத்தினர் அவர்களின் விளக்கம். ஆகவே இந்தத் தீர்மானத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை, எதிர்க்க வேண்டியிருக்கிறது என்று கூறி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: கனம் தலைவர் அவர்களே, முதன் மந்திரி அவர்கள் வெகு அழகாக இந்த கண்ட்ரோல் தேவை என்பதை விளக்கமாகக் கூறினார்கள். இந்தத் தீர்மானத்தைப் பற்றியும் விவரமாக சொன்னார்கள். நான் இந்தத் தீர்மானத்தை கொடுக்கும்பொழுதே யோசித்துத்தான், அரசாங்கம் ஒத்துக்கொள்ளும் வகையில் தீர்மானம் இருக்கவேண்டும் என்று தான், இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொடுத்தேன் என்பதை அறிவார்கள். இருந்தாலும் ஒன்று சொன்னார்கள், நான் ஆத்திரப்பட்டு பேசிவிட்டேன் என்று அதிகாரம் இல்லாதவர்கள் ஆத்திரப்பட்டுப் பேசினால் பிரயோஜனம் இல்லை. உள்ளதைச் சொன்னால் ஆத்திரப் படுவதாக சொல்வது தவறு. அதை அரசாங்கம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக சென்ற வருஷம் நமது மாநிலத்தில் சென்னையில் மக்கள் பட்ட அவதியைக் கண்ணால் பார்த்தும் தெரிந்தும் அரசாங்கம் செய்தது தவறு என்று சொல்லக்கூடிய நிலையைக்கண்டு நான் வருத்தம் அடைவேன் என்று முதன் மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். அது உண்மைதான். ஆனால் சென்ற செப்டம்பர், அக்டோபர் மாதத்தில் ஏற்பட்ட நிலைமைக்குக் காரணம் யார் என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். 1952-ல் கண்ட்ரோலை நீக்கிய பிறகு கிட்டத்தட்ட 1964-ஆம் வருடம் வரை அரசாங்கம் தலையிடாது இருக்கும் வரையில் விலைவாசிகள் ஏறுவதற்கு வேறு காரணங்களைக் கொண்டு ஏறினாலும்கூட ஜனங்கள் வாங்கமுடியாத அளவுக்கு விலைகள் ஏறிவிடவில்லை. விலை உயர்வும் கட்டுப்பாடும் வந்ததற்குக் காரணம் 1962-ல் இந்த அரசாங்கம் கண்ட்ரோலை உணவு தானியங்களுக்குக் கொண்டு வந்து லெவி சிஸ்டத்தைப் புகுத்தி ஒவ்வொரு வியாபாரியும் வாங்கக்கூடியதிலே இத்தனை சதவிகிதம் அரசாங்கத்துக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று நிர்ணயம் செய்து, அந்த அளவை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டு பாக்கியுள்ள அரிசியை வியாபாரிகளும் தங்கள் இஷ்டப்படி விற்றுக்கொள்ளலாம் என்று இந்த அரசாங்கம் சொன்னபோது விலை ஏறிற்று. ஓரளவு அரசாங்கத்தின் கைக்கு அரிசி போய்விட்டது 40 சதவிகிதம் வரையில். எஞ்சியுள்ள அரிசியை அவர்கள் சொன்னதுபோல் அண்டை மாநிலமான கேரளாவிற்கு வியாபாரிகள் சப்ளை செய்யும் நிலைமையை உண்டாக்கினார்கள். அரசாங்கமும் அந்த அரிசியை உடனடியாக வினியோகம் செய்யவில்லை. ஆர்ட்டிபிஷியலாக அரசாங்கம் 1963-ல் கண்ட்ரோலின் மூலம் supply and demand

10th August 1965] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

உண்டாக்கினர்கள். அதை உண்டாக்கினல் என்ன ஆகும் என்று தெரியும். விலைவாசி ஏறுவதற்கு இந்த அரசாங்கம் காரணம் என்பதை நன்ருக நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

with inflation and physical shortages, prices must rise regardless of the moral standard of traders. The responsibility for the price rise and food crises is therefore that of the Planning Commission, the Ministry of Finance and the Reserve Bank of India, though traders and farmers are being made scapegoats.

இந்த மாதிரி அரசாங்கமே விலைவாசி ஏறுவதற்கு காரணங்களை உண்டாக்கிவிட்டது. நேற்று நமது தொழில்துறை மந்திரி இதை ஒத்துக்கொண்டார்கள். நமது ரூபாயின் மதிப்பு 17 பைசாவாக இல்லாவிட்டாலும் 67 பைசாவாக இருக்கிறது. இரண்டு வருஷத்தில் இன்னும் எவ்வளவு குறைந்து இருக்கிறது என்று மந்திரி அவர்களும் கூறுவார்கள்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: உலகம் பூராவும் குறைந்து கொண்டு வருகிறது.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: உலகம் பூராவும் குறைந்தாலும் எங்கெங்கே குறைகிறதோ அங்கே எல்லாம் இந்தப் பிரச்னை இருக்கிறது என்பதை மந்திரி அவர்கள் உணர்கிருர்கள்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: கணக்கெடுத்துப் பார்த்ததில் பிரான்ஸ் தேசத்தைவிட நமது தேசத்தில் குறைவாகத்தான் குறைந்து இருக்கிறது. பத்து வருஷத்திலே 1954 முதல் 1964 வரையில் 100-க்கு 65 இருக்கிறது. பிரான்சிலே 100-க்கு 64 இருக்கிறது என்றேன்.

DR. H. V. HANDE: Sir, Madras Statistics cost of living index figure is nearby 600. During the last ten years, it has increased by six times.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The hon. Member is not apparently able to read statistics. In 1936–39, the base figure was taken as 100. That is the pre-war year. If the pre-war year figure was 100, then it is now 500 or 600. But nobody in the world can ever compare the price of the pre-war year with the price now. That is never done.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: பொருளாதார நிபுணர்கள் என்ன அபிப்பிராயங்கள் சொல்கிருர்கள் என்பது எங்களை விட அரசாங்கத்துக்கு நன்ருகத் தெரியும். நாங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டியதெல்லாம் நல்ல அரிசி குறைந்த விலையில் கிடைக்க வேண்டும். சென்ற வருஷம் ஏற்பட்ட நிலைமைக்கு அரசாங்கம் 40 சதவிகிதம் லெவியும் பாக்கியுள்ள அரிசியை அவர்கள் இஷ்டம்போல் விற்றுக் கொள்ளலாம் என்று இந்த அரசாங்கம் அனுமதித்ததும், அதோடு கேரளாவில் பற்றுக்குறை ஏற்பட்டு கேரளாவுக்கு போவதற்கு அனுமதித்ததும், இதெல்லாம் உண்மை என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. அத்துடன் இவர்கள் கேரளாவுக்கு எப்படிப்

போகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களோ அதேபோல ஆந்திரா விலே இருந்து நமக்கு கிடைக்கவேண்டிய நெல்லூர் அரிசி வருகிறதா என்று பார்க்கத் தவறி விட்டார்கள். திடீரென்று விழித்துக் கொண்டார்கள். கூக்குரல் ஏற்பட்ட பிறகு தான் அரிசிப் பஞ்சம் தெரிந்ததே தவிர நாட்டில் என்ன நடந்தது என்று கவனித்தார்களா என்று கேட்கிறேன். சென்ற வருஷம் அரிசிப் பஞ்சம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதனால் இனிமேல் எப்பொழுதும் கண்ட்ரோல் ரேஷனிங் தேவை என்று அரசாங்கம் நினைத்தால் நாங்கள் தடுக்க முடியாது. அவர்கள் சொன்னதைப் போல் மக்கள் வாங்கினால் வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். வாங்கா விட்டால் எடுத்துவிட வேண்டியதுதான். கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள் சொன்னதுபோல் மக்களின் தீர்ப்புக்கு எல்லோரும் உட்பட்டவர்கள். சுதந்திரா கட்சிக்காரர்கள் மட்டும் விதிவிலக் கல்ல. இந்த நிலையில் வியாபாரிகளுக்காக வக்காலத்து வாங்கி பேசுவதாகத் தோன்றுகிறது என்று சொன்னார்கள். வியா பாரிகளுக்கு நான் வக்காலத்து வாங்கத்தேவையில்லை. வியாபாரிகளே தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்வார்கள். நான் வியாபாரியாக இருந்தாலும் இந்த கண்ட்ரோல் வந்த பிறகு வியாபாரத்தை விட்டுவிட்டேன் என்பதை கனம் மந்திரி அவர் களுக்கு ஞாபகப் படுத்த ஆசைப்படுகிறேன். சென்ற குறுவை காலத்தில் இந்த தொந்தரவு வரும் என்று தெரிந்தே இந்த வியா பாரத்தை விட்டுவிட்டேன். ஆண்டவன் ஒருவனால்தான் நாம் வாழமுடியுமே தவிர ஏதோ தப்பு, தவறு பண்ணி நீண்ட காலம் வாழ முடியாது என்ற நம்பிக்கை உண்டு. இந்த நிலைமையில் வியாபாரிகளுக்காக வக்காலத்து வாங்க அவசியமில்லை.

பதுக்கல் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டது. பத்து அல்லது 100 வியாபாரிகளோ மிராசுதார்களோ பதுக்கிவைத்தால், அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க முடியும். ஆனால் கோடிக்கணக்கான மக்கள்—ஒவ்வொரு வீட்டில் இருப்பவர்களும்—தானியத்தை தேவைக்கு அதிகமாக வைத்திருந்தால், அது பதுக்கலா என்று கேட்கப் படுகிறது. இதைக் குறிப்பிட பதுக்கல் என்ற வார்த்தையை உப யோகிக்க நான் தயாராயில்லை. இந்த வார்த்தையை உபயோகிப் பதை யாரும் ஆட்சேபிப்பதாக இருந்தால், அதை வாபஸ் பெற்றுக் கொள்ள நான் தயாராயிருக்கிறேன். அரசாங்கம் தங்களுக்கு எப்போதும் அரிசி கொடுக்கும் என்ற உறுதி பொதுமக்களுக்கு இருந்தால் அவர்கள் ஏன் தானியத்தை அவ்வாறு சேர்த்து வைக்க வேண்டும்?

5-40 p.m. மக்களிடம் உபரியாக உள்ள தானியம் கொள்முதல் செய்யப்படு வதாக அரசாங்கம் கூறுகிறது. கிராமங்களில் உள்ளவர்களிட ருந்து உபரி தானியத்தை வாங்கி வந்து விட்டால், அங்கே அரிசிப் பஞ்சம் வரும் பட்சத்தில் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? கிராமங் களில் குடும்பக் கார்டு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா? சென்னையிலும் திருச்சியிலும், இன்னும் பல நகரங்களிலும் குடும்பக் கார்டுகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருச்சியில் கார்டு உள்ளவர்களுக்கு

10th August 1965] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

வாராவாரம் அரிசி கொடுக்கப்படுகிறதா? அவர்களுடைய தேவைக் கேற்ப அரிசி சப்ளை செய்யப்படுவதில்லை. அவர்களில் பெரும் பாலோர் கறுப்பு மார்க்கெட்டில் அரிசி வாங்கித்தான் சாப்பிடு கிறார்கள். கார்டு கொடுக்கப்பட்டவர்களில் 30 அல்லது 40 சத விகிதத்தினருக்குத்தான் அரிசி கிடைக்கிறது. "ஸ்கேர் அண்ட் ஸ்கேர்ஸிடி" உள்ள நிலைமையை சர்க்கார் உண்டு பண்ணி விட் டனர். சர்க்கார் இந்த நிலைமையை ஏற்படுத்திவிட்டு மக்களுக்கு வாராவாரம் அரிசி கொடுக்கவும் தவறினால் அவர்கள் சாப்பாட் டுக்கு என்ன செய்வார்கள்? 'ஸ்டாசுடரி ரேஷனிங்' வந்து விட்டால் கறுப்பு மார்க்கெட் வரும்.

நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், இங்கே அரிசி உபரியாக இருக்கிறது. மற்ற மாநில ஜனங்கள் கஷ்டப்படும்போது அவர் களுக்கு நாம் உதவ வேண்டியது தான். நமது மாநிலத்திலுள்ள உபரி தானியத்தை அரசாங்கம் வாங்கி மற்ற மாநிலங்களுக்கு அனுப்பலாம். கண்ட்ரோல் முறையும், ரேஷன் முறையும் வேண் டாம். இந்தக் கருத்தை நான் கனம் முதல் மந்திரியிடம் பல முறை சொல்லியிருக்கிறேன். ரேஷன் முறையும், கண்ட்ரோல் முறையும் திட்டக் கமிஷன் பெற்ற குழந்தைகள். அந்தக் குழந்தைகளை வளர்க்க வேண்டியது திட்டக் கமிஷனின் கடமை தான். எனவே இந்த முறைக்கு கனம் முதன் மந்திரி ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன்.

மக்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமை ஆனால் அரசாங்கம் அதிகமாகச் செலவு செய்யாமல் மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும். 1952-ஆம் ஆண்டில் கண்ட்ரோல் எடுக் கப்பட்ட பிறகு 1965-ஆம் ஆண்டு வரையில் மக்கள் அரிசிக்காக தெருத் தெருவாக அலையவில்லை. அரசாங்கம் தலையிட்ட பிறகு தான் இந்த நிலைமை வந்துவிட்டது என்பதை நாம் அனுபவ பூர்வமாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டைப் பொருத்தவரையில் நமக்கு கண்ட்ரோல் தேவையில்லை. இங்குள்ள அரிசி வெளியே போகாதபடி பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

தீர்மானத்தை நான் வாபஸ் வாங்க வேண்டும் என்று சொல்லப் பட்டது. இந்தத் தீர்மானத்தில் ஒரு தவறும் இல்லை. சென்னையில் ஹோட்டல்களுக்கு அரிசி கொடுக்கப்படுவதில்லை. கண்ட்ரோலை எடுத்துவிட்டால் ஹோட்டல்களுக்கு அரசாங்கம் அரிசி கொடுக்க வேண்டாம்; ஹோட்டல்காரர்களும் அரசாங்கத்தை நம்பி இருக்க வேண்டாம். அவ்வாறு செய்வதாக அரசாங்கம் கூறினால் இந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு கனம் அமைச்சருக்கு என்ன ஆட்சேபம் இருக்கிறது? எனவே இந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்மென்று கனம் முதல் மந்திரியையும் மற்ற காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர்களையும் சபையின் மற்ற அங்கத்தினர்களையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். சுதந்திரா கட்சி யினால் 'அலெர்ஜி' என்ற ஒரு புது வியாதி எல்லோருக்கும் ஏற்படு வதாகச் சொல்லப்பட்டது. அந்த வியாதிக்கு மருந்து சுதந்திரா

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [10th August 1965

கட்சி தான் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். (குறுக்கீடு) விஷத்திற்குக் கூட விஷம் தான் மருந்து. இதை கனம் முதல் மந்திரி அனுபவத்தில் உணர்வார். நேற்று சுதந்திரா கட்சியைப் பற்றி அவர் பேசியபோது அவர் எவ்வளவு ஆத்திரப்பட்டார் என்பதை நாங்கள் கவனித்தோம். நேற்று ஒரு காங்கிரஸ் கட்சி அங்கத்தினர் பேச எழுந்தபோது காங்கிரஸ் கட்சி அங்கத்தினர்கள் பட்டபாடு காங்கிரஸ்காரர்களுக்குத் தெரியும். இந்த நிலையில் உள்ள கட்சி கட்டுப்பாடு தேவை என்று சொல்வதில் ஆச்சரியம் இல்லை. மனிதனுக்கு சுதந்திரம் தேவை என்பதை இவர்கள் உணர்வார்கள். என் தீர்மானத்தை வற்புறுத்துகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கனம் தலைவர் அவர்களே, கிராமங்களிலுள்ள 'மார்க்கெட்டில் ஸர்ப்லஸ்' அரிசி பூராவையும் அரசாங்கம் கொள்முதல் செய்துவிட்டால், அங்கு அரிசித் தட்டுப்பாடு வரும் பட்சத்தில் அப்போது கிராம மக்கள் என்ன செய்வார்கள் என்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. சுப்பையா செட்டியார் கேட்டார். கிராம மக்கள் அரிசித் தட்டுப்பாட்டினால் கஷ்டப்படாமல் இருக்கும் பொருட்டு, கிராமங்களில் அரிசி கிடைக்கச் செய்வதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தும். அந்த அடிப்படையில் தான் பெரிய மாவட்டங்களான திருநெல்வேலி, ராமநாதபுரம், கோவை ஆகிய மாவட்டங்களில் '**informal rationing**' கொண்டு வருவதாக இருக்கிறோம்.

கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ சுப்பையா செட்டியார் சில மேற்கோள்கள் காட்டினார்; அவை ஸ்வராஜ்யா பத்திரிகையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவைபற்றி எதுவும் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. காந்தியடிகள் வெளியிட்ட கருத்தை அவர் மேற்கோளாகக் காட்டினார். காந்தியடிகள் கண்ட்ரோல் பற்றி பொதுப்படையாகக் கருத்துத் தெரிவித்தார். அந்தப் பொதுப்படையான கருத்தை நானும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால் காந்திஜீ நமக்கு நிலைமைக்குத் தக்கவாறு யோசனைகளை கூறத் தயங்கியதில்லை. காந்திஜீ அங்கீகாரம் இருந்ததால்தான் காஷ்மீருக்குப் படைகள் அனுப்பப்பட்டன. அந்த அந்த சமயத்தில் சந்தர்ப்பத்தில் காந்திஜீ வெளியிட்ட கருத்துக்களை எப்போதும் பின்பற்ற வேண்டும் என்று ஒருவர் கூறுவாரானால், அவர் காந்திஜீயை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்று சொல்லலாம்.

MR. CHAIRMAN: Is the hon. Member withdrawing his resolution?

5-50 p.m. SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: I am pressing my resolution, Sir.

MR. CHAIRMAN: The question is—

'This House recommends to the Government to take steps to assure regular supply of rice, wheat and other foodgrains to authorised dealers for distribution to family card holders in mofussil cities, and for the supply of adequate foodgrains to establishments like hotels, factory, canteens, etc.'.

The resolution was put and lost.

(2) *Admissions in schools and colleges.*

* **திரு. க. அன்பழகன் :** சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, நான் தந்திருக்கின்ற இந்த மிக முக்கியமான தீர்மானத்தை இப்போது முன் மொழிகிறேன்.

" தகுதியுள்ள மாணவர்களுக்கும் மேற்கொண்டும் படிக்க வேறு வழியில்லாமல் உள்ளவர்களுக்கும் இம்மாநிலத்தில் உள்ள பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் தொழில் நுட்ப கல்வி நிலையங்களி லும் இடம் கிடைப்பதில்லை என்னும் காரணத்தால் எழுகிற நிலை யைச் சரிப்படுத்த வழிவகைகளை ஆராய்வதற்கென நிபுணர்கள் குழு ஒன்றை நியமிக்கலாம் என்று இம்மன்றம் அரசாங்கத்துக்கு பரிந்துரைக்கின்றது."

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர் மானத்தை நான் வழிமொழிகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தைப் பிரேரபித்த உறுப்பினர் அவர்கள் ஒப்புக் கொள்வார்களானால் ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இப்போது நமக்கு இன்னும் பத்து நிமிஷங்கள் தான் இருக்கின்றன. நீண்ட வாதத்திற்கு அவகாசம் இருக்காது என்று நினைக்கிறேன். அக்டோபர் கூட்டத்தில் இது வரவேண்டியிருக்கும். ஆகையால் முதலில் இதனுடைய நிலைமையை சுருக்கமாக விளக்க விரும்பு கிறேன். அதற்கு மேல் அங்கத்தினர் அவர்கள் பேச வேண்டு மென்றால் பேசலாம்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : அதுவும் ஆறு மணிவரையில் தான் பேசலாம். (சிரிப்பு.)

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : ஏனென்றால், இந்தத் தீர்மானம் முடிவு பெறாமல் பத்திரிகையில் வந்தால் ஏதோ ஒரு பயங்கரமான நிலைமை மாணவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற தவறான கருத்து ஏற்படலாம் என்பதற்காக நான் விளக்க விரும்புகிறேன்.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை யொட்டி என்னுடைய கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் பேச வாய்ப்பான நேரமாக இல்லாவிட்டாலும் தீர்மானத்தின் கருத்து என்னவென்று சொன்னால் தான் தீர்மானத்தினைப்பற்றி அமைச்சர் விளக்கம் தருவதற்கு வாய்ப்பாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : தீர்மானத்தில்தான் அது இருக்கிறதே?

திரு. க. அன்பழகன் : இத்தீர்மானம் ஒரு அவசர தீர்மானத்தை ஒத்தது. கொள்கை அடிப்படையில் அமைந்ததல்ல. நிலைமை அடிப்படையில் அமைந்தது. உணவுப் பிரச்னை நம்முடைய நேரத்தை மிகுதியாக எடுத்துக்கொண்டது. இந்தக் கல்விப் பிரச்னைக்கு நேரம் இல்லாது போய்விடுமானால் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும் அப்படிப்பட்ட நேர நெருக்கடி இருக்கும். கல்வித் துறையில் இட நெருக்கடி ஏற்பட்டதால் மாணவர்கள் பல்வேறு கட்டங்களில் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அதற்கு முன் இதுபற்றி

[திரு. க. அன்பழகன்] [10th August 1965

முதல் அமைச்சர் விளக்கம் தருவதாகச் சொல்வதால் அது பயன் படுமென்று கருதி நான் அதை வரவேற்கிறேன்.

*** கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்:** ஆரம்பக் கல்வியைப் பொறுத்த வரையில் 300 மக்கள் தொகை கொண்ட ஒவ்வொரு ஊருக்கும் ஆரம்பப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அந்தப் பள்ளிகளில் எவ்வளவு மாணவர்கள் சேர்க்கக்கூடுமென்ற நிலையை வைத்துக் கொண்டு இன்றைக்கு எத்தனை மாணவர்கள் வருகிறார்கள் என்று பார்த்தால் நூற்றுக்கு நூறு மாணவ மாணவிகள் வந்தாலும் இன்றைக்கே சேர்த்துக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம். 100-க்கு 92 விதம் ஆண்கள் பெண்கள் சேர்த்து ஆறு முதல் பதினோரு வயது மாணவ மாணவிகள் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். தட்டுப்பாடு வருகிறதென்றால் என்ன அர்த்தம்? குறிப்பிட்ட பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போக வேண்டுமென்று விரும்பலாம். அதில் இடமில்லாமல் இருக்கலாம். அது தவிர ஆரம்பப் பள்ளியில் இடமில்லை என்று சொல்வதற்கில்லை. உயர்நிலைப் பள்ளிகள் ஆண்டுதோறும் அதிகமாகி வருகின்றன. 10 ஆயிரம் ரூபாய் டெபாசிட் என்று முதலில் ஐயாயிரம் ரூபாய் கட்டிவிட்டு பின்னால் பாக்கியை கட்டுவது என்றால் உயர்நிலைப் பள்ளி பொறுப்பை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்கிறோம் என்கிறார்கள். அவ்வாறு பல உயர்நிலைப் பள்ளிகள் ஏற்பட்டிருக் கின்றன. 500 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பிறகு இந்த ஆண்டு தேவையிருக்காது என்று நினைத்தேன். 150-க்கு மேல் புதிதாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன. கல்வி நிபுணர்கள் தரம் குறைந்து விடுமே என்று கவலைப்படுகிறார்கள். தரம் குறையக் கூடாது என்ற கவலை அரசாங்கத்திற்கும் உண்டு. வசதிகளைப் பெருக்குவதிலும், அதற்குத் தகுந்த விஞ்ஞான அறிவு பெற்ற ஆசிரியர்களைப் பெறுவதிலும் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. பிள்ளைகளுக்கும் பெற்றோர்களுக்கும் உயர்நிலைக் கல்வி குறைந்த பட்ச படிப்பு என்ற உணர்வு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டு அதிகமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பிட்ட பள்ளியில் சேர்க்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் அதிகமாகப்போனால் அங்கே ஒரு நெருக்கடி ஏற்படுகிற மாதிரி தோன்றும். ஆனால் இன்றைக்குச் சொல்வேன். ஆண்டுதோறும் இது நாம் அனுபவிக்கிற ஒரு அனுபவம், நாம் காண்கின்ற காட்சி, கேட்கிற ஒரு குறைபாடு. மாணவர்களுக்கு இடமில்லை என்று பத்திரிகைகள் எழுதும்; போட்டோக்கள் போடுவார்கள். ஏதோ இந்த முறை பத்திரிகை கள் போடவில்லை. அது ஒரு பழக்கமாக—பேஷனாகப் போய் விட்டது. யாராவது மாணவர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியில் இடம் கிடைக்காமல் நிறுத்தப்பட்டார்கள் என்று கனம் அங்கத்தினர் ஏதாவது இருந்து சொன்னால் அதில் மேற்கொண்டு கவனம் செலுத் தலாம். ஆரம்பப் பள்ளியில் இடமில்லாமல் வீட்டில் இருப்பதாக யாரும் சொல்லவில்லை. உயர்நிலைப் படிப்பை எடுத்துக்கொண்டா லும் குறைந்த பட்ச படிப்பு என்ற வகையில் கல்லூரி படிப்பில் எல்லோருக்கும் ஆர்வம் இருக்கிறது. அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்பதுதான் அரசாங்கத்தின் நோக்கம். கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக கல்லூரி வைக்கிறவர்கள்

10th August 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

வைக்கட்டும் என்றும் அதற்கு ஆதரவு கொடுக்கிறோம் என்றும் சொல்கிறோம். மற்றவைகள் பல்கலைக்கழகம் கவனித்துக் கொள்ளும். அப்படியும் அரசாங்கம் ஒன்றிரண்டு கல்லூரிகளை ஆரம்பித்திருக்கிறது. மேலும் கல்லூரி அமைக்க வேண்டிய பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னால் செய்கிறோம். கோவையிலிருந்து வந்தவர்கள் என்னிடம் சொன்னார்கள். நாங்களே அமைக்கவேண்டுமென்றால் அவ்வளவு அதிகமான பொருள் திரட்ட முடியாது; அரசாங்கம் அமைக்க முன்வரவேண்டுமென்றார்கள். கோவையிலிருந்து வந்தவர்கள் அப்படிச் சொன்னார்கள். ஆகையால் இதிலும் கஷ்டமிருக்கிறது. ஐந்து லட்சம் நன்கொடையாக வசூலித்துக் கொடுங்கள், மற்ற பொறுப்பை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று சொன்னோம். பெண்களுக்கும் பொதுவாகவும் கல்லூரிகள் அமைக்கப்படுகின்றன. ஆண்டுதோறும் கல்லூரிகள்—இந்த ஆண்டிலும் புதிதாகக் கல்லூரிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நெருக்கடிக்குக் காரணம், குறிப்பிட்ட ஒரு கல்லூரிக்கு மனுப்போடுகிறார்கள். சிலர் நான்கைந்து கல்லூரிக்குப் போடுகிறார்கள். முதலில் வருவதை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். சரியோ, உண்மையோ என்னவென்று தெரியாது. திருச்சி செயிண்ட் ஜோசப் கல்லூரிக்கு 4,000 மனுக்கள் வந்தன என்று சொல்கிறார்கள். கல்லூரியினுடைய பாராட்டுதலாக இருக்கிறதே தவிர உண்மையில் நெருக்கடி என்று எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. செயிண்ட் ஜோசப் கல்லூரிக்கு வந்தால் நல்லது என்று நினைக்கிறார்கள். அதில் கிடைக்கவில்லை என்றால் வேறு ஒன்றுக்கு போகிறார்கள். என்னிடம் சிலர் சிபாரிசுக்கு வருகிறார்கள். நான் யார் சிபாரிசு செய்வதற்கு?

மற்றொன்று, ஸ்கூல் பைனல் பரீட்சை முடிவுகள் தாமதமாக தெரிவிக்கப்பட்டதால் கல்லூரிகளுக்கு அப்ளிகேஷன் போட முடியவில்லை என்றார்கள். வைஸ்-சான்சலருக்கு அதைத் தெரிவித்து மேலும் காலம் வேண்டுமென்று கேட்டோம். ஒப்புக் கொண்டார்கள். அப்ளிகேஷன் ஆகஸ்டு 21-ந் தேதி வரையில் போட காலம் நீடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கல்லூரிகளில் ஸ்தானங்களை அதிகப்படுத்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. சென்ற ஆண்டும் அப்படித்தான் செய்யப்பட்டது. சென்ற ஆண்டு மாணவ மாணவிகள் வராமல் போகவில்லை. புதிதாக அமைக்கப்பட்ட கல்லூரிகளில் மனுக்கள் சரியாக வரவில்லை. கல்லூரி மேல் படிப்புக்கு அமெரிக்கா, ஜெர்மனி என்று சிலர் போகிறார்கள். அங்கேயே தங்குகிறார்கள். தங்கள் ஊரில் இடம் வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பதில்லை சிலர். உள்ளூரில் உள்ளவர்களுக்கும் இடம் கொடுங்கள் என்று பல்கலைக் கழகத்துக்கு தெரிவிக்கப்பட்டது. கல்லூரி ஸ்தானங்களை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று அரசாங்கம் தெரிவித்தது. பல்கலைக் கழகமும் அனுமதி தரவேண்டும். அவர்களும் ஓரளவு கொடுக்கிறார்கள். விஞ்ஞான பாடங்கள் அதிகப்படுத்த போதிய வசதியில்லை. கொடுக்க முடியவில்லை என்று தெரிவித்ததாகத் தெரிகிறது. வைஸ்-சான்சலருக்கு எழுதியிருக்கிறது. இது வரையில் இல்லாத வகையில் மாணவர்கள் கல்லூரிகளில் சேர விரும்புகிறார்கள். எப்படியாவது இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [10th August 1965

அரசாங்கம் கருதுகிறது. விஞ்ஞானப் படிப்புக்கு இடம் கொடுப்பது கஷ்டம் என்று பல்கலைக் கழகம் தெரிவித்தது. ஹியூமானிட்டிஸ் (Humanities)-க்கு இன்னொரு செக்ஷன் வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு கடலூருக்கு சென்றிருந்தேன். விஞ்ஞானத்திற்கு ஒரு செக்ஷன் கொடுக்கவேண்டுமென்றார்கள். பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தெரிவித்தோம். அனுமதி கொடுத்தார்கள். கல்லூரி பிரின்சுபாலுக்கு தெரிவித்தோம். விஞ்ஞானத்திற்கும் இடம் கொடுக்க கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. கோவையில் ஹியூமானிட்டீஸ்க்கு புது செக்ஷன் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். இப்படி நெருக்கடி வருவது கூட நல்லது என்று சொல்லவேண்டும். அதனால் ஹியூமானிட்டீஸ் (Humanities) -க்கும் மாணவர்கள் அக்கறை எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு வரும் போதெல்லாம் அதிக அக்கறையுடன் பிரச்னைகள் கவனிக்கப்படுகின்றன. கல்லூரிகளிலே சேரமுடியாமல் போகும் நிலை ஏற்படாது. இந்த ஆண்டிலேயும் அதிகமாகக் கல்லூரிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கென்று ஒரு குழு போட்டு அவர்கள் என்ன செய்யமுடியும்? இருக்கிற நிலைமை இதுதான். ஆகையால் இந்தக் குழுவிற்கு அவசியமில்லை என்று கூறி இந்தத் தீர்மானத்தை கனம் அங்கத்தினர் வற்புறுத்தவேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. க. அன்பழகன் : On a point of information, Sir. சென்னை நகரத்திலே மட்டும் பி.யு.சி. வகுப்பிலே சேர விரும்புகிற மாணவர்களிலே 100-க்கு 25-க்கு மேலே சென்னை நகர மாணவர்களுக்கு இடம் கிடைக்காத சூழ்நிலை சென்னையிலே இருக்கிறது. இது மிகப் பெரிய நகரமாக இருந்து மக்கள் தொகை அதிகமாக இருக்கிற காரணத்தால் மற்ற நகரங்களிலே இல்லாத அளவு நெருக்கடி இருக்கக்கூடும். ஏறத்தாழ எந்த அளவு மாணவர்கள் சேர்க்கப்பட இடம் இருக்கிறதோ அதை அதிகப்படுத்தி P. U. C வகுப்பில் விஞ்ஞானப் பகுதியிலே சென்னையிலே, மேலும் 500 மாணவர்களையாவது பல்வேறு கல்லூரிகளிலே சேர்க்க அமைச்சர் அவர்கள் பல்கலைக் கழகத்தின் மூலம் வழி செய்ய வேண்டும். குறிப்பாக விஞ்ஞானப் பயிற்சிக்கு (லெபாரடரி) பயிற்சிக்கூடங்கள் போதுமான அளவு இல்லை என்று சொல்கிற காரணத்தால் விஞ்ஞான மாணவர்கள் வெவ்வேறு நேரத்திலே யாவது காலை 8 மணிக்கோ, மாலை 5½ மணி வரை இருந்தோ பயிற்சி பெறத்தக்க வகையிலே 500 மாணவர்களுக்குப் புதிதாக இடம் கிடைக்க வழி செய்து இந்த நெருக்கடியைத் தவிர்க்க அமைச்சர் அவர்கள் ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : சென்னை நகரிலே 100-க்கு 25 பேருக்கு இடம் கிடைக்கவில்லை என்றால் 75 பேருக்கு இடம் கிடைக்கக்கூடும். எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கு இல்லை. இப்பொழுது பாலிடெக்னிக் பற்றி தீர்மானத்திலே இருக்கிறது. இன்ஜினீயரிங் இன்ஸ்டிட்யூஷன் இருக்கிறது.

10th August 1965] [*திரு. எம். பக்தவத்சலம்*]

எல்லாவற்றுக்கும்தான் போகவேண்டும். எந்த நாட்டிலேயும் மெட்ரிகுலேஷன் பாஸ் பண்ணுகின்றவர்களுக்கெல்லாம் கல்லூரியிலே இடம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்வதில்லை. இருந்தாலும் எவ்வளவு தூரம் கல்லூரிகளிலே ஸ்தாபனங்களை அதிகப்படுத்த முடியுமோ அதுபற்றி பல்கலைக் கழகத்தோடு தொடர்ந்து பேசி அது எவ்வளவு தூரம் சாத்தியப்படுமோ அதைச் செய்ய அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறது என்று கூறி வேறு விவரங்களை பின்னாலே தெரிவிக்கிறோம் என்று கூறி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: Discussion on the resolution will be continued on the next non-official day.

The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow. 6–20 p.m.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 190 *Notification issued with G.O. Ps. No. 1497, Revenue, dated 8th May 1965 making amendments to the Madras General Sales Tax Rules, 1959. [Laid on the Table of the House under section 53 (5) of the Madras General Sales Tax Act, 1959 (Madras Act I of 1959).]*

* 191. *Notification issued with G.O. Ms. No. 1018, Education, dated 14th June 1965 approving the list of all the parks and play-fields set out in the area within the jurisdiction of the Padmanabhapuram Municipal Council in Kanyakumari district. [Laid on the Table of the House under section 14 (3) of the Madras Parks, Play-fields and Open Spaces (Preservation and Regulation) Act, 1959 (Madras Act XXVI of 1959).]*

* 192 *Notification issued with G.O. Ms. No. 918, Education, dated 1st June 1965 approving the list of all the parks and play-fields set out in the area within the jurisdiction of the Tiruppattur Municipal Council in North Arcot district. [Laid on the Table of the House under section 14 (3) of the Madras Parks, Play-fields and Open Spaces (Preservation and Regulation) Act, 1959 (Madras Act XXVI of 1959).]*

B. Reports, notifications and other papers.

* 35. *Answer to Legislative Assembly question relating to the particulars of total fish catches for a period of one year during 1963–64 and the steps taken to increase the production of fish in this State.*

* 36. *Reports of the Estimates Committee of the Madras Legislative Assembly on Khadi and Village Industries and Industrial Estates.*

---

* Laid on the Table of the House on 9th August 1965.

தமிழ்நாடு சட்டமன்றப் பேரவை
TAMIL NADU LEGISLATIVE ASSEMBLY
வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS